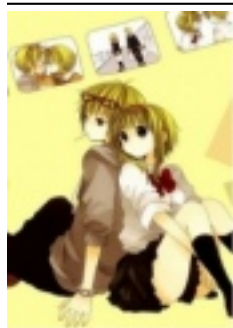

Tình Yêu Tuổi Teen!

Contents

Tình Yêu Tuổi Teen!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	45
13. Chương 13: Chương Cuối	49

Tình Yêu Tuổi Teen!

Giới thiệu

Hắn tên là Huy. . . là hot boy trường tôi. bằng tuổi và học lớp 11 a1 Hắn quả là may mắn. . . sinh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tuoi-teen>

1. Chương 1

Hắn tên là Huy...là hot boy trường tôi.bằng tuổi và học lớp 11 a1

Hắn quả là may mắn...sinh ra trên đời đã có mọi thứ :gia đình giàu có thuộc vào loại nhất nhì thành phố , tư chất thông minh cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai , nam tính lại biết ăn chơi , sành điệu....vì thế hắn đâm ra

kiêu ngạo..mặt héch lên trời , thay bồ cứ như thay áo và không coi ai ra gì...vậy mà không hiểu sao tất cả con gái trong trường đều thần tượng hẳn...dại trai quá đi mất ...

-Hằng , hôm nay bà phải đi với tôi...

Nhỏ Thảo , con bạn nổi tiếng với biệt danh công chúa lúc lắc tay tôi.

-đi đâu?

tôi tò mò hỏi..

-ô hay , thì đi đâu nữa..chẳng phải hôm qua đã bàn với nhau rồi sảo đi tỏ tình với Huy...

-hả?

tôi ngã người ra sau...ở thì hôm qua nó có đề cập tới nhưng mà tôi không để tâm lắm..nào nhờ hôm nay nó lại làm thật....

-thôi đi bà..con gái ai lại làm như vậy..ngại chết đi được..

tôi thủ thỉ..

-vớ vẩn..thế kỷ bao nhiêu rồi mà bày đặt ngại...hơn nữa tôi tỏ tình chứ có phải bà tỏ tình đâu mà sợ..

thế rồi nó kéo tôi xềch xệch qua lớp 11a1....kể cũng quái , Thảo thuộc dạng xinh như búp bê..gương mặt tròn trĩnh , môi đỏ , má hồng , lông mi dài , mũi cao như tây...nó lại ăn mang rất sành điệu nên lắm cậu tán tỉnh..vậy mà không hiểu sao nó lại chạy theo Huy..1 đứa chỉ biết có bản thân và coi bọn con gái chỉ là trò đùa..

-hic , đông quá bà ạ..mấy đứa con gái lớp khác cứ lờn vờn quanh đây thì làm sao mà tỏ tình được..

tôi gắt :“ cái con nhỏ này chỉ được cái hữu dũng vô mưu , lúc nào cũng hành động trước khi suy nghĩ ”

-uh...vậy làm sao bây giờ...hay bà gửi thư giùm tôi đi..tự dưng tôi run , chóng mặt , đau đầu quá bà ạ..

Thảo nhăn mặt..

-đồ điên.

tôi trở mắt nhìn nó..

-tôi có phía là fan phịch gì của hẳn đâu mà đưa cho hẳn cái thứ này?

-bà giúp tôi đi..xong xuôi tôi mời bà châu chè..ok?

Thảo dúm lá thư vào tay tôi với vẻ hy vọng...tôi không quan tâm lắm vì mãi ngó nghiêng trong lớp...thực ra tôi sang đây cũng có lí do riêng , đó là để nhìn thấy Phong...

Phong là cậu bạn dễ thương mà tôi để ý đầu năm lớp 10..kì đó đi học về , xe đạp tôi bị trạch xích ,chính Phong đã sửa nó dùm tôi...chà , đó là 1 kỉ niệm mãi mãi tôi không bao giờ quên được...sau này , mỗi khi thấy cậu ấy trên sân trường , tim tôi lại đập lồi nhịp...nhưng có vẻ như cậu ấy không để ý đến tôi thì phải...buồn thật

-tránh ra giùm..

1 giọng nói hách dịch vang lên...tôi liếc xéo quá,..thì ôi thôi đó là Huy ,hot boy (mà theo định nghĩa của tôi là sành điệu , ăn chơi , nhà giàu , đẹp trai, bắt tài và vô dụng)..hắn đang lườm tôi thấy rõ..

-cầm lấy cái thư này giùm..

tôi dúm thư vào tay hẳn...chán thiệt , chẳng có Phong ở trong đó...

-của cô hả?

thằng điên đó tiếp tục hỏi..

-ko..

tôi trợn mắt...(tôi ngu hay sao mà viết thư cho hấn)

-con bạn tôi

tôi đưa tay chỉ...ủa , nó đâu rồi...con Thảo mắc dịch , quơ quýt một hồi , ngại quá...tôi phải bỏ về..lũ con gái thì nhìn tôi , thăm thì , bàn tán to nhỏ...

Vừa về lớp. thấy cái mặt nó là tôi hét..:

-bà đang chơi cái trò gì vậy?

nó thì cười xuề xòa , vẻ mặt như biết lỗi...:

-thôi , tha cho em đi mà chị..thấy cậu ta tôi run quá , ba chân bốn cẳng chạy về , thế bà đưa thư cho tôi chưa?

-đưa rồi.

tôi gất..

-bà làm tôi ôm 1 cục ngại...mấy đứa con gái cứ chỉ trỏ..tôi nói cgho mà biết nếu như ngày mai cả trường đồn ầm lên tôi đeo thắt Huy thì bà chết với tôi...

-yên tâm , yên tâm

nhỏ Thảo cười lí lắc

-tôi ghi rõ tên tôi trong đó rồi..tí nữa ăn chè nhué , ok?

-ok..tất nhiên là phải ăn rồi...

(hình như trong lòng tôi lúc này đã bớt cáu thì phải)

Giờ ra chơi , tôi đang nghe nhạc bài “ hy vọng ” của Yuong Uno thì bỗng nhiên mấy đứa con gái cứ thi nhau đập vào lưng tôi :

-gì vậy mấy bà?...để cho tôi yêu đi.

tôi nhăn mặt..bỗng con Vân giật cái tai nghe của tôi và nói với vẻ sừng sốt :

-thật không thể nào tin được..Huy tìm bà..

-Huy nào?

tôi ngơ ngác :

-Huy ghê 11 a5 hả?

-ghê đâu mà ghê..nhìn ra ngoài mà coi...

con Tú trợn mắt....

ngó ra ngoài thì ra là Huy , lớp 11 a1..hấn đang gườm gườm nhìn tôi với cái mặt hếch lên trời...

-có chuyện gì không?

tôi hỏi hấn...

-lá thư mùi mẫn ghê , Thảo nhỉ?

hấn nhếch mép cười..tôi ghét kiểu cười đó kinh khủng , giống như ra vẻ ta đây coi thường người khác quá đáng...

-hay ho thiệt , thư mùi mẫn hay không làm sao tôi biết , mà tôi cũng không phải tên Thảo..Thảo là tên con bạn thân của tôi..

tôi trợn mắt nhìn hần...lạy chúa , hần nghĩ tôi là Thao..vậy ra hần gán ghép cho tôi là ái mộ hần à..buồn ọe quá đi mất.

-vậy chứ cô tên gì?

hần hỏi mà không thêm đổi giọng...

-vô duyên , tôi tên gì sao phải nói ra cho cậu biết..

tức mình tôi quay lưng toan bỏ đi , nhưng chưa kịp đi được nửa bước thì hần đã nắm lấy khuỷu tay tôi , lôi lại...

-thả tay tôi ra , định đóng phim Hàn quốc đấy à?

tôi gầm ghè...hần vẫn không chịu buông tay tôi ra...chẳng lẽ hần muốn tôi quất vào mặt hần hay sao?

Hằng à, chuyện gì vậy?

đó là Thảo..nó đang ngờ ngợ nhìn tôi rồi nhìn sang Huy..

-hóa ra tên cô là Hằng à , tên đẹp lắm hay sao mà dẫu vậy?

hần nhe răng cười.

-đẹp hay xấu thì kệ tôi , liên quan gì đến cậu?

tôi quát mắt nhìn hần...

ở dãy hành lang lúc này , 2 lớp bên cạnh đang đổ dồn ra coi...họ thì thầm , bàn tán to nhỏ với nhau.mấy đứa con gái thì ném cho tôi những ánh nhìn không mấy thiện cảm....Trời ạ , soa tôi phải chịu đựng tất cả những điều này cơ chứ?...kéo Thảo lại gần tôi nói :

-đây mới là chủ nhân thực sự của bức thư này , không phải tôi nghe chưa?..thả tay tôi ra được rồi đó..hay là máu dê nổi dậy không kiềm chế được?

nói đến đó Huy mới chịu buông tay tôi ra...nhưng trái với vẻ mặt chờ đợi của Thảo..cậu ta bỏ đi , chẳng thèm liếc qua nhìn nó dù chỉ là 1 cái...điều đó làm nó cực kì thất vọng..

thế nhưng còn chưa đủ , vào lớp Thảo lại tiếp tục chì chiết tôi :

-bà làm cái gì vậy...tôi mới là người viết bức thư đó chứ...nhưng tại sao Huy lại qua đây tìm bà. lại còn nắm tay , nắm chân nhau nữa...

-hay ho nhỉ? giờ bà đang đổ lỗi cho tôi đấy à..tôi có biết gì đâu nào...tự dưng thẳng diên đó qua đây tìm và còn tưởng tôi là bà nữa chứ.

tôi lôi trong cặp ra cuốn vở toán và tức muốn xịt khói..

-thế khi đưa bà nói gì với cậu ấy?..

Thảo vẫn không chịu buông tha,,,

-nói gì mà nói...dúi thư vào tay bảo con bạn tôi gửi...

tôi trả lời 1 cách mệt mỏi...

cái Hoa quay xuống trêu chọc :

-trời...không biết có phải vì thế mà Huy ấn tượng không nhỉ?..chà , bà cứ như là lọ lem trong truyện cổ tích ấy..

Vân thì sầm soi:

-sao bây giờ tôi mới nhận ra bà dễ thương nhỉ?..dù ắt có mí lặn, mũi có tẹt , người chẳng phải cao ráo lắm....nhưng mà được cái trắng trẻo nên cũng không đến nỗi nào..

từng câu , từng chữ nó nói làm tôi cảm kinh khủng..bên cạnh tôi Thảo cũng chẳng vui vẻ gì , nó bặm môi , trợn mắt , nguýt tôi thấy rõ

-này , chị nói à biết nhé: giữa chị và thằng Huy không hề có bất cứ quan hệ gì..QUAY LÊN.

cả lớp quay lại nhìn tôi đăm đăm..còn mặt tôi khi đó thì đỏ lừ lên vì giận và mắt thì long lên sòng sọc...chắc bộ dạng tôi khi đó dữ quá nên cái vân mới lí nhí :

-thôi mà..đùa chút cho vui.bà đừng có giận..

rồi 2 đứa , cả Hoa và Vân quay lên , chẳng nói thêm 1 lời nào cả...

Giờ ra về , nhỏ Thảo vẫn chẳng nói thêm với tôi 1 câu nào, nó lẳng lặng dắt xe ra trước , mặt lạnh lùng và vô cam..tôi cũng mệt mỏi vì nó lắ rồi..nó giận thì kệ nó, việc gì tôi phải hạ mình kia chứ.mà lắ lúc tôi tự hỏi nó có còn là bạn thân của tôi nữa không?....Nếu là bạn thân thì tại sao nó lại không tin tôi , lại quay lưng với tôi chỉ vì 1 thằng con trai lạ hoắc..buồn chết đi mất...

đang nghĩ vẩn vơ thì bỗng nhiên tôi thấy Phong , cậu ta đang dắt 1 con Jupiter ở 1 quán gần trường ra , trông cậu có vẻ xanh thì phải?bị ốm à....

-Á

tôi thét lên..cả chiếc xe đổ ập xuống đường..nguyên nhân là do 2 thằng con trai đi chiếc Dylan mất mũi để đầu, đánh vông lạng lách thế nào mà quyết phải tôi...

cố gắng thu dọn đồng sách vở, tôi dựng xe đứng lên..mình mầy tôi lúc này thật ê ê..hì , hôm nay tôi bị sao quả tạ chiếu hay sao nhỉ? gặp toàn những chuyện không may...

-có sao không.?

1 giọng vang lên

-không..

tôi mím môi.chợt quay phắt người , tôi đau đớn nhận ra tên cầm lái là Huy...hắn vừa nói vừa cười trông lưu manh kinh khủng :

-sướng lắm hay sao mà cười?

-ở thì sướng..

hắn vẫn ngang nhiên chọc tức tôi..

-thế thì tôi nói à nghe...về sắm cái bằng lái mà đi kéo có ngày bị chà mặt xuống đường đó...

giọng tôi run lên vì giận..thu dọn đồng sách vở...tôi leo lên xe thật nhanh để đạp về nhà ...

2. Chương 2

đâu rồi? đâu rồi?

tôi lục lọi đồng sách vở trong cặp như điên...cuốn sổ có hình chú heo BOO dễ thương của tôi đâu sao tôi chẳng thấy?....trời ơi , trong đó ghi những dòng tâm sự của tôi về Phong ma..tôi không thể mất nó được..không thể mất được...và thế là , tôi luống cuống tìm tứ ta tứ tong , như điên như dại..kể cả trên giá sách vở nữa..nhưng chẳng thấy tăm hơi nó đâu cả..

-thôi , đúng rồi. khi chiều vấp phải 1 thằng âm , không biết cuốn sổ có bị rơi ra không nhỉ?

tôi lo lắng nghĩ thầm và thế là ba chân bốn cẳng , tôi dắt xe đạp ra và phóng đi tìm...

tôi lái xe chậm chậm dò trên vỉa hè với 1 hy vọng mong manh tìm được cuốn sổ dù biết chắc là rất khó..về mặt tôi thất vọng và thương...tôi như muốn khóc, nhưng nước mắt ứa ra lại chảy ngược vào trong tạo thành 1 thứ gì đó nghèn nghẹn, đặng đặng ở cổ..nó làm tôi muốn nghẹt thở...

thất thểu, tôi bước về nhà..giờ đây tôi chỉ có một ước muốn duy nhất ước sổ hay biến mất hẳn luôn cho rồi hoặc nếu có rơi hay rơi vào tay của 1 người xa lạ.....người nước ngoài mù tiếng việt chẳng hạn...

tối hôm đó tôi không tài nào ngủ được...đầu cứ ong ong nghĩ về cuốn sổ, nó cứ ám ảnh tôi..từng chữ, từng câu, từng dòng, từng đoạn....và tôi trầm nghĩ:

kinh khủng quá..tôi chẳng dám nghĩ tiếp..

-mất bà sao thế? mất ngủ hả?

nhỏ Hoa quay xuống nhìn chăm chăm vào mắt tôi.

-ờ thì mất ngủ..

tôi gục đầu xuống bàn, mắt như muốn nhắm lại...

nhỏ Thảo vẫn chẳng nói câu nào.nhỏ đang say sưa đọc cuốn H2T mới mua của mình..

-này, này

tự dưng ai đó lay vai tôi

-gì vậy?

tôi ngạc nhiên dụi dụi mắt..

-Huy sang tìm mày.

Con Thanh hét to, tí tởn.

nghe đến đó Thảo đứng lên và bỏ đi ra ngoài..còn tôi, tôi chẳng thèm quan tâm..gục mặt ngủ tiếp.

-này, dậy cho trả sổ..

lần này là giọng con trai...

-sổ? sổ nào?

tôi ngược mặt lên..đó là Huy, hắn đang nở một nụ cười cực kỳ nham hiểm.....

tôi ngơ ngác...tôi đâu có quan hệ gì mà cho hắn mượn nhỉ....hay là sổ...

-Á.

Tôi hét lên, đổ tía tai..cái hét của tôi làm Huy hơi hoang.nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói bằng giọng gian tà:

-sổ heo Boo ấy mà, ra phòng ăn của trường nói chuyện nhé..

rồi hắn quay lưng bỏ đi..để mặc tôi trong tiếng gọi thất thanh:

-này....này...

Tôi và hắn ngồi ở 1 cái bàn gần ở góc phòng....khá là kín đáo nhưng đúng là hot boy đi đến đâu thì trăm con mắt đổ dồn đến đó.

-uống gì?

hắn nói như ra lệnh..

-cái gì cũng được..

tôi nói 1 cách sốt ruột..thế là hắn gọi cô ca

.....
tôi ngậm ống hút...im lặng chờ đợi..mồ hôi thì túa ra..còn hần thì vẫn điềm nhiên gõ tay lên bàn , chợt :
-cô thích thằng Phong lớp tôi à?

-sặc.

tôi phun cả nước ra...chắc là bất lịch sự lắm vì Huy nhăn mặt mà....

à , không.

Tôi lấy tay chùi miệng...

-nói dối , mặt cô đang đỏ kìa...

-đỏ.

Tôi đưa tay sờ mặt...trời ơi , nóng chết đi được... còn hần thì ngheu ngao :

-mình để ý Phong từ lâu rồi nhưng chắc là Phong không biết mình đâu nhỉ? „kì lạ lắm cơ , từ hôm đó đêm nào mình cũng mơ về khuôn mặt dễ thương và nụ cười tươi rói của cậu ý...

-THÔI ĐI..

tôi hét lên và đưa 2 tay lên bịt tai lại..tôi không muốn nghe thêm một lời nào cả vì quá ngượng...Nhưng tôi đã hét quá to thì phải , mọi người xung quanh đều quay lại nhìn tôi 1 cách tò mò ...điều đó làm tôi sợ...vậy là tôi phải hạ giọng nỏ nhẹ :

-bạn Huy đẹp trai , dễ thươngxét thấy tôi với cậu không thù , không oán vậy thì tại sao cậu không trả lại sổ cho tôi , tôi sẽ rất biết ơn nếu cậu làm như vậy ...

Vừa nói tôi vừa nhìn sâu vào mắt của Huy...người ta nói đôi mắt là 1 ngôn ngữ giao tiếp có sức mạnh to lớn...tôi tin bằng ánh mắt này tôi sẽ khơi lại đốm sáng lương tâm đã bị tắt rụi trong lòng hần...

-mắt đã mí lặn rồi mà còn đi nhìn người khác...

hần gắt...câu nói của hần làm toio muốn điên người...ngay lúc này tôi chỉ có một ao ước duy nhất đó là nắm đầu hần và dằn xuống cổngnhưng đây không phải là lúc...điều tôi cần lúc này là phải cư xử 1 cách mềm mỏng , thật mềm mỏng :

-Huy à , Huy trả lại sổ dùm Hằng đi...làm ơn dùm....

Tôi van vỉ...

-Tôi cũng chưa bị điên....mấy khi nắm được thóp cô ...ngu gì mà trả lại?

-thế cậu định làm gì?

tôi cố nén giận , nói bằng giọng ôn hòa...

-à...

Hần cười...ánh mắt ánh lên tinh quái :

-để coi : đưa nó cho Phong à...không...dán nó ở bảng tin trường cho nhộn nhĩ hay là photo thành nhiều bản nhỏ và rải khắp trường...chà , chẳng biết chọn cái nào...

vừa nói hần vừa ngắm nhìn khuôn mặt tôi...nó giống như 1 ngọn núi lửa chực phun nham thạch bất cứ lúc nào...

-đừng làm như vậy , tôi xin cậu...

-xin mà nghiêng răng trèo trẹo như thế à?

hần vẫn tiếp tục trêu chọc..rồi búng tay cái tách , hần nói :

-thôi được rồi..nể tình cái mặt ngô nghê của cô...Tuy tôi chẳng trả lại sổ nhưng tôi sẽ không tiết lộ nội dung lắm li bi đát của nó....tất nhiên với 1 điều kiện....

-điều kiện?

Tôi trở mắt nhìn hấn ngạc nhiên...

-đại khái là cô phải làm theo mọi lời sai bảo của tôi , Ok?

tôi cười nhạt :

-ok cái con khỉ...khi không cậu bắt tôi làm ô sin cho cậu à?

-cô không thích?... vậy thì thôi , tôi cũng chẳng ép...để ngày mai tôi lẳng xê cô thành người nổi tiếng vậy.

rồi hấn đứng lên , dậm bước bỏ đi ...

-Khoan đã , ngồi xuống đi...

cuối cùng tôi phải nói bằng giọng chịu thua....sự thực là ai không muốn nổi tiếng chứ..nhưng tôi cá là không ai muốn nổi tiếng trong hoàn cảnh , điều kiện , dưới tay của 1 bầu sô như thế này ...

tôi bèn chồm người tới trước , gần giọng :

-tôi đồng ý , nhưng nói cho biết trước , tôi sẽ không làm những cái việc đại loại như nắm tay , nắm chân , hôn và đặc biệt là việc cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

hấn nhìn tôi chớp chớp mắt và bật cười thật to khiến mọi người trong phòng phải quay lại chú ý...rồi hấn ngấm nghĩa tôi 1 lát , nói bằng giọng chảnh chọe :

-cô cũng trắng trẻo đấy nhỉ?

hic...tôi trắng nên rất thích ai khen mình như vậy...đó là điểm duy nhất đáng tự hào của tôi...nhưng sao giọng hấn nghe đều thể nhỉ?

-trắng đến nỗi nhìn cô tôi có cảm tưởng như người chết trôi ba ngày mới được vớt lên vậy...mà có lẽ thằng nào thích cô chắc mê phim kinh dị lắm?

-cậu...

tôi cứng lưỡi , chẳng nói được câu nào vì quá sock...còn hấn thì nhe răng cười với tôi một cái và đứng lên nhảy qua bàn đấm bạn hấn ngồi...

Những ngày sau đó là 1 chuỗi ngày ác mộng của tôi , hễ gặp nhau ngoài cổng trường là hấn sai tôi bưng bê cặp vào lớp cho hấn...nào tôi có sung sướng gì đâu khi làm việc đó kia chứ....bao nhiêu cặp mắt lớp hấn đổ dồn vào tôi...trong đó có cả Phong , vậy mà tôi vẫn phải làm... điên tiết...

Thế là tôi trả thù hấn bằng cách tìm chỗ nào vắng vẻ , ‘ ‘ xin ’ ’ hấn mấy trang vở giữa (làm giấy nháp , giấy kiểm tra) ...mà chắc 1 thằng lười học như hấn không để ý đâu nhỉ

chưa hết , tôi còn vắt cặp hấn xuống đất và dẫm chân thùm thụp lên cho bỏ ghét..

-cô đang làm cái quái gì vậy?

Cái giọng đó vang lên làm tôi thót cả tim...hấn đang nhú mồm nhìn tôi..nhìn cặp hấn...còn tôi cười giả lả và nhanh chóng cúi xuống nhặt cặp lên , phủi phủi , mắt tròn xoe ngây thơ không có tội ...

-cô chơi tôi đấy à?

-đâu có.

tôi cười..cười thôi chứ biết nói gì bây giờ...

-đừng có cười 1 cách ngu ngốc như thế...

chợt hấn tiến lại gần phía tôi...đó là dấu hiệu của sự nguy hiểm...tôi có thể nhận ra điều đó vì xem khá nhiều phim tình cảm...thế là tôi lùi ra sau , cầm cặp , chuẩn bị... phang hấn khi cần thiết....

-ngày mai làm cơm hộp cho tôi ăn nhé

hắn đút 2 tay vào túi quần , đề nghị..

-làm cơm cho cậu á...

tôi há hốc miệng ngạc nhiên

-chứ sao nữa , mấy đứa con gái khác vẫn làm cơm cho tôi ăn mà...

hắn bắt đầu câu...

-thì đi mà ăn của mấy đứa đó...

-không , tôi không thích.

hắn gằn giọng..

-này , cậu nghĩ là tôi rảnh lắm hả...cơm cho tôi ăn tôi còn chưa làm nữa là làm cho cậu...đầu óc cậu có vấn đề à? chất xám không có để suy nghĩ sao?

-TÔI KHÔNG BIẾT..TÔI CHẴNG QUAN TÂM , TÔI MUỐN NGÀY MAI CÓ CƠM..

Hắn hét lên và giật lấy chiếc cặp...hắn vào lớp..

-chà , oai nhỉ? muốn ăn cơm kia à..chị à ăn.

tôi nói 1 cách hí hửng khi cầm hộp cơm làm cho hắn...khỏi nói , cơm nhìn rất đẹp mắt nhưng thực ra tôi đã cho nhiều muối và tiêu vào...bảo đảm hắn ăn 1 lần sẽ khiếp đến già và không bao giờ bắt tôi làm lần thứ 2 nữa

-hành phúc nhỉ? đem cơm cho Huy mà.

cái giọng chanh chua của Thảo vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi..

dạo này nhỏ Thảo thay đổi đến chóng mặt , xin cô chuyển chỗ ngồi , không thèm nói chuyện với tôi 1 lời nào , đã thế tôi còn nghe phong phanh nhỏ đi nói xấu tôi nữa...

-tôi hiểu nổi bà luôn Hằng ạ ,bà bảo bà ghét con trai kiểu như Huy vậy mà cuối cùng vẫn bị cậu ta chinh phục , tôi lại tự biến mình thành ô sin cho cậu ta...bà không biết rằng cả trường này đang nhìn bà thế nào đâu nhỉ?

khiếp cái lưỡi của nó như có gai ấy..vừa nói nó còn phụ họa thêm bằng hắt , liếc , nguyệt lườm..thôi thì đủ cả..

-thế à?...tôi không biết là cả trường đang nhìn tôi thế nào...tôi chỉ biết là có 1 người đang mong đứng vào vị trí của tôi mà không được..

Rồi tôi bỏ đi về phía canteen... tốt thôi , tôi cũng chẳng cần 1 người bạn nhỏ nhen , hẹp hòi như nó..

-mặt cô sao bị xỉ vậy? ăn nhầm cái gì không tiêu hóa được à?

Huy chăm chăm nhìn vào mặt tôi , tôi chẳng nói gì cả...hắn liền kéo hộp cơm tới trước mặt mình :

-chà , trông ngon nhỉ?

hắn khẽ cười .

Tôi cố nở 1 nụ cười động viên khích lệ hắn dùng bữa..

-PHONG À , PHONG.

Hắn gọi to làm tôi giật nảy cả người..

Phong tiến lại gần bàn tôi...(trông cậu ấy thật dễ thương)

-sao? có chuyện gì vậy .

-ngồi xuống đi , tôi có chuyện muốn nhờ ông.

Hắn kéo cái ghế ra cho Phong ngồi xuống..còn tôi thì cúi gằm mặt xuống đất , mặt đỏ như gấc chín..

-đây là bạn gái mới của ông hả?

Phong nhìn tôi rồi quay sang hỏi Huy .

-uh , bạn gái mới..

hắn nhếch môi cười khi nhìn thấy cái mặt tôi xụ xuống (tôi muốn xán cho hắn cái ghế quá)...

..chợt hắn đẩy hộp cơm qua :

-bồ tôi làm đấy..ông thử một miếng xem có ngon không?

tôi há hốc miệng đứng chết trân và đầu cứ lúc lắc liên tục...Phong không để ý nhưng may mắn là cậu ta từ chối..:

-không , tôi không ăn đâu..bồ ông làm cho ông mà...thế ông gọi tôi có chuyện gì không vậy?

lúc ấy Huy đang thích thú ngắm nhìn khuôn mặt của tôi...Nghe Phong hỏi vậy , hắn cười giả lả :

-tôi định nhờ ông làm hộ cái bài tập tin ông Hùng ra cho nhóm mình ấy mà...bọn con gái cứ bắt tôi làm mà tôi thì lười quá...

-ok thôi..để đó tôi làm cho...

Phong nói vui vẻ và đứng lên cậu ta quay sang tôi cười :

-chào bạn nhé ,

trời , nụ cười ấy đẹp đến nỗi phải làm tim tôi ngừng đập mấy giây ấy...

-vâng ..

Tôi khẽ gật đầu ..mãi cho đến khi Phong đi khuất tôi mới dám ngẩng lên , thở phào nhẹ nhõm ,

Còn Huy thì xọc xọc cái thìa vào hộp cơm :

-Không biết cô bỏ cái gì vào trong này mà không dám cho thằng Phong ăn nhỉ?

-Tôi quay mặt đi ngó lơ ngơ...trong lòng thì trào nên một nỗi uất hận khó tả..Trời ạ , tốn bao nhiêu là công chuẩn bị..mất toi bao nhiêu là muối ớt của gia đình vậy mà giờ đây...

hic , chán quá..tôi lôi chiếc MP3 ra mở bài nằm lùn di động ..đó là cách duy nhất giúp tôi đỡ căng thẳng khi ngồi đối diện với 1 thằng âm như thế này

chợt Huy đưa tay giật lấy cái máy của tôi..cậu ta nhăn mặt :

-khi nói chuyện với tôi thì đừng có nghe nhạc rõ chưa?

-cậu oai nhỉ?

Tôi trề môi :

-vô duyên thúì...cậu là gì của tôi? mẹ tôi , bố tôi , vú em tôi à?

-ăn nói cho cẩn thận đi

Huy đưa mặt lên đe dọa.

-cô mà ăn nói với tôi bằng cái giọng đó 1 lần nữa thì cẩn thận... tôi cho sang Lào định cư bây giờ..

Rồi sầm soi cái máy , hắn nhăn mũi :

-thời đại bao nhiêu rồi mà còn xài cái máy này..lúa không thể chịu nổi? ủa mà cô nghe nằm lùn di động à? sao cô không nghe xác chết trôi di động? hợp với cô hơn đấy...

...tôi còn biết nói gì hơn nữa bằng cách nhìn hấn bằng đôi mắt căm hận..thực ra tôi và hấn không quen không biết , không thù không oán..vậy mắc mớ gì hấn hành hạ tôi , hấn định giết mòn , giết dần tôi từ ngày này qua ngày khác chắc????????????????????

-sao thế? mới trêu một chút mà đã giận rồi à?

hấn lại nhe răng cười...trời , tôi muốn bẻ răng hấn quá đi mất..chợt , hấn chồm tới trước , hỏi :

-tối nay đến “ JOPI ” không?

tôi giật mình , đó là tên 1 vũ trường nổi tiếng , tập trung mọi phần tử ăn chơi có tiếng ở đất Hà thành , mấy thằng công tử ăn chơi lớp tôi còn khá nhau về những cô vũ nữ ăn mang gợi cảm , uốn éo như rắn ở đó nữa...khiếp , nghe mà muốn nổi da gà quá...chẳng thà tôi luẩn quẩn ở thư viện thì còn có cơ hội gặp được một anh chàng trí thức tử tế , chứ vào đó thì có mà gặp hot...dê..

-không , tôi không đi..

tôi vội lúc lắc đầu..

-tôi bận lắm , tối nay..ờ..tôi phải đi cùng mẹ thăm ông no^i...

tôi nhanh trí phịa ra lí do.

-thế thì thôi.

hấn tặc lưỡi :

-tôi rủ đứa khác đi vậy? mà nhìn bộ dạng của cô chắc chưa bao giờ vào vũ trường hả? đúng là supper chicken.

-còn cậu là supper dog...

tôi lăm bầm..

sau khi ăn với Huy xong , tôi về lớp...Thảo đã đứng chờ sẵn ở hành lang , vừa thấy tôi , nó tiến lại gần

-lại chuyện gì nữa?

Tôi hỏi giọng mệt mỏi..vì sao á? vì nó sẽ xong vào mắng mỗ , chì chiết tôi chứ sao nữa..

-Hằng nè , tôi và bà từng là bạn thà thiết với nhau nên tôi nói thẳng ..bà rất ít chơi bởi nên bà không biết , Huy với biệt danh hot boy là 1 tên săn gái điệu nghệ..

-chuyện đó tôi biết rồi.

-thế à? biết nhưng bà vẫn đâm đầu vào đấy thôi.

Thảo cười 1 cách mỉa mai.

hic , nói gì cho xa xôi..chính nó cũng đâm đầu vào nhưng không được nên mới tức tối đến thế này đấy chứ //

-Rồi Huy cũng sẽ chán bà thôi , cậu ta sẽ chán và đá bà như đã làm với chục đứa con gái khác....vì vậy biết điều bà hãy thôi với Huy ngay khi còn có thể...

nó nói rồi quay lưng bỏ đi vào lớp ..sự thực là tôi cũng mong Huy “ đá ” tôi lắm chứ...tôi sẽ không phải cam nín nghe tiếng giễu cợt của hấn mà không dám nói lại tiếng nào , sẽ không phải ăn những món ăn mà hấn gọi 1 cách đều đều từ bữa này sang bữa khác , sẽ không phải bưng bê cái cặp cho hấn như 1 đứa o sin..nhưng biết bao giờ cái ngày huy hoàng ấy mới đến nhỉ

3. Chương 3

Tối hôm qua , tôi đã thức trắng cả 1 đêm chỉ để chép phạt cho hần...tôi ghét việc này lắm vì thế tôi đã van xin hần hãy buông tha cho tôi nhưng hần vẫn không chịu...đúng là quái vật đội lốt hot boy , lưu manh giả danh trí thức...

-chép bài đây đủ chưa?

hần hỏi 1 cách ngờ vực..

-không thấy là mắt tôi đang thâm quầng đây sao ..bao giờ cậu mới thôi bắt nạt và trả sổ lại cho tôi hả?

-đến khi nào tôi chán.

hần khẽ cười và lật lật cuốn vở ..chợt , hần rên lên :

-sao cô chép xấu thế này?

(thì chép cho người đứng nước lã chứ có phải chép ình đầu mà cẩn thận)..tôi gân cổ cãi :

-xấu đầu mà xấu..chỉ xấu mấy trang cuối thôi..tôi vừa ngủ vừa chép mà...

Hần trở mắt nhìn tôi và nhún vai không nói thêm câu gì..tự dưng , dùng 1 phút , hần quàng tay lên vai tôi

-em yêu , cuối giờ đi ăn kem với anh nhé?

-em yêu gì cơ? buông cái tay ra..

tôi gạt âm lên và cố hết sức gỡ cái tay hần ra khỏi vai mình...đúng là kinh tởm ...

-tình cảm quá đấy Huy.

tôi điếng người...vì người nói ra câu này là Phong..cậu ta tươi cười nhìn chúng tôi rồi rẽ xuống cầu thang..đợi cậu ta đi khuất , Huy mới chịu buông tay..còn tôi choáng đến độ ứ ớ :

-sao...sao.câu...cậu..có thể..làm...làm như...như vậy?

-thích thì làm.

hần nhún vai.

-sao.sao.trên..trên đời..này....lại...lại có..có 1 thằng..đười..đười ươi...như...như cậu?

-ăn nói cho đàng hoàng nhé.

Huy cốc 1 cái vào đầu tôi....đau chết đi được...còn tôi thì vẫn tiếp tục mê man :

-cậu....cậu..biết...biết rõ..tình..tình cảm..của...của tôi...đối..đối với..Phong....vậy mà...mà cậu?

-thôi đi..cô sốt đấy à? tôi không có thời gian nghe cô nói nhảm đầu nhé.

Rồi cậu ta bỏ đi , vừa đi vừa huýt sao vui vẻ lắm....trái ngược với tôi , đứng chôn chân trên sàn và cái mặt thì thuôn ra , không nói được thêm câu gì..

suốt tiết học hôm đó , tôi không tài nào nhồi vào đầu được chữ gì cả ..hic , tại sao thằng ôn ấy có thể làm thế nhỉ ? hần biết rõ tình cảm của tôi với Phong mà ...còn Phong nữa chứ ? cậu ấy sẽ nghĩ sao về tôi ...đau khổ quá , vậy là bây giờ % may mắn giữa tôi và cậu ấy chỉ vón vện = 0 ...tất cả là tại gã Huy mắc dịch , gã Huy chết bầm ấy ...chính hần đã làm tôi điêu đứng , chết chìm chết nổi như thế này

“vì 1 tình yêu không thể nói , vì 1 hình dung không thể quên ”

ra về ở nhà để xe ...

vứt cái cặp vào giỏ , tôi lúi húi dắt xe đạp ra ...tôi muốn về nhà ngay bây giờ , 1 ngày hôm nay đã là quá tồi tệ với tôi lắm rồi

-bồ mới của Huy đây à ?

Bọn con gái ở nhà xe chỉ trở , thậm chí không thèm hạ giọng , vắn nhỏ volume ..chúng coi tôi như thể 1 cái gì đó không tồn tại ..

-dạo này mắt thẩm mỹ của cậu ấy làm sao ấy nhỉ ? khi không chọn 1 con nhỏ xấu xí làm bồ ..

-uh , bé Vân 10 a7 dễ thương thế mà còn bị đá ..tôi tưởng nguyên nhân là do người đẹp mới xuất hiện nào ...hóa ra :người đẹp đậm lông ..

-bà coi nó kia : người thì thấp , mắt thì một mí , mũi tẹt ..thậm chí tay cũng là tay búp tre ..trời ạ , chẳng chăm nổi được cái gì cả ..

hic , ước gì tôi có thể chửi bọn kia 1 trận thật là to được nhỉ nhưng không nổi tôi không phải là cô nàng ngổ ngáo , đánh nhau thì cũng chẳng hơn aithôi thì thương lấy cái nhan sắc vốn dĩ đã ít ỏi của mình , tôi cố dắt xe ra thật nhân và âm thầm chịu đựng , động viên mình chửi rửa ở ..trong lòng :

“bọn mày tưởng bọn mày đẹp lắm hay sao mà chê người khác vậy ? đồ xấu nhất việt nam mà tưởng đẹp nhì quốc tế ..chị mày chẳng thèm chấp với lũ tiểu nhân , thiếu niềm sắc thể như tụi mày ”

bất tình ****h ai đó đập tay lên vai tôi làm tôi giật bắn cả người

-làm cái gì mà hoảng như gặp ma thế ? ,mà sao cô sợ ma được nhỉ ? không phải cô cũng là xác chết sao ?

cái giọng đó không cần phải quay lưng cũng biết là ai ..đích thị là hấn -1 tên điên chưa uống thuốc , vừa mới trốn trại ra .

“đồ người âm , đồ người rừng ”

tôi lồm bồm và leo lên xe ..nhưng quái ,sao xe không đi được thế này ? quay người lại , tôi giận đến run người khi nhận ra Huy , 1 tay đang níu xe tôi còn cái mặt thì vênh lên trời ..

-buồng tay ra , làm cái trò gì vậy ?

tôi cáu tiết ..cái mặt tím trợn lại

-làm gì đâu ..

hấn nói giọng tỉnh bơ ..

-mời đi ăn kem thôi mà .

-đẹp đi.

tôi bặm môi.

-tôi ăn kem cậu mời để vào viện rửa ruột à ?

-nè , chưa thấy ai như cô ..biết bao nhiêu đứa muốn tôi mời đi ăn mà không được , còn cô thì lại nói xiên , nói xoắn .

hấn cau mặt nhìn tôi .

-không nói nhiều , tôi muốn đi ăn bây giờ ...cô không muốn vì chuyện con con này mà nội dung cuốn sổ này bị tiết lộ chứ .?

..lại cuốn sổ , sao lúc nào hấn cũng lôi cuốn sổ ra để dọa dẫm tôi thế nhỉ ?

-nhưng mà tôi không thể đi được ..tôi bận nấu cơm cho gia đình .

giọng tôi van vãn ..

-cô đùa tôi đây à ..5 h rồi còn nấu cái gì ? ..đi ăn kem với tôi .

rồi hấn vắt cái cặp lên giỏ xe tôi mà chẳng cần xin ý kiến gì ..con người hấn là thế đấy , kiêu căng , ngạo mạn , lúc nào cũng chỉ thích làm theo ý mình , không hề quan tâm đến ý kiến người khác .

thôi được , nhưng chỉ ăn kem thôi nhé. tôi sẽ không đi chơi đêm với cậu đâu.

tôi ghép miệng..

-tôi không có ý định đi chơi đêm với cô đâu..người ta tưởng tôi đi chơi với xác ướp Ai Cập mất.

Xác ướp Ai Cập...nổ não mà chết mất ,sao bao giờ hấn cũng đặt cho tôi biệt danh có liên quan đến xác chết vậy nhỉ?

-xuống xe được rồi đó.

hấn ra lệnh.

-xuống xe??????????

tôi giật tỉnh cả người

-con Dylan của cậu đâu..sao tự nhiên lại đòi đi xe đạp với tôi.

-xe hư quăng ở nhà rồi còn đâu.

hấn lăm bầm và ..

-Huy đó hả ? trời ạ , lần đầu tiên thấy cậu ấy đi xe đạp đó nha .

-Huy đi xe máy thì ngạo , đi xe đạp cũng dễ thương , chỉ có con su hào , bắp cải ngồi sau là đi xe gì cũng xấu thôi ,

-mất tôi có vấn đề à bà ? sao tôi thấy có con phù thủy già nào sau lưng cậu ấy thế nhỉ ?

.....nói chung là đủ cả ...

đến đoạn lên dốc ...con trai là hay bị tự ái lắm , phải đánh vào điểm nào của hấn thì may thay hấn mới không bắt tôi dắt xe đi bộ lên cái dốc cao với vợ này ...vậy là tôi nở 1 nụ cười hàm tiếu , e lệ :

-Huy à , nếu Huy yếu đuối , không có sức khỏe thì thôi ...chúng ta đi bộ vậy .

Trái với dự đoán của tôi , hấn phốc xuống xe và cười đều :

-đi bộ chứ sao nữa ?có không phải là mẹ tôi , cũng chẳng phải là bạn gái tôi thì việc gì tôi phải chở cô ?

trời ạ , thiệt tình từ khi sinh ra đến giờ toio chưa thấy thằng nào lại ích kỷ ,nhỏ nhen , hẹp hòi như hấn ..vậy là tôi đành phải è lưng , è cổ dắt cả cái xe lên dốc ..còn hấn thì huyết sáo 1 bài tạp phí lù gì đó mà tôi chẳng biết .

ở tiệm kem ...hấn đưa tôi vào 1 tiệm kem mỹ có tiếng nhất nhì trong thành phố ..vì giá cả đắt đỏ nên tôi chưa vào ăn lần nào ..vì vậy đây sẽ là 1 cơ hội cho tôi ăn lại sức (có tốn tiền mình đâu mà sợ ?)

-cô cậu dùng kem gì ?

chị phục vụ trong bộ đồ dễ thương chìa menu niềm nở ..

-cho 1 ly kem chocolate .

Hấn nói và quay sang tôi :

-cô dùng kem gì ?

-ăn gì hả .

tôi lặp lại vì thú thật bây giờ tôi chỉ muốn ăn tất cả các loại kem thôi ..

-cậu có đủ tiền bao tôi không ?

tôi ngược lên nhìn hấn dò hỏi ..lập tức hấn quát :

-hỏi vợ va vợ vấn gì vậy ? tôi mời cô đi ăn mà không có tiền abo cô ăn à ? nói nhiều ..ăn kem gì ?

vậy là tôi nói bằng giọng đỉnh đạc , to , rõ ràng :

-chị ơi , đem tất cả các loại ra luôn đi chị.

Huy tròn tròn mắt nhìn tôi .

-cô có ăn hết không mà gọi ?

-cậu sợ tốn tiền à ?

tôi cười khẩy ...hắn gạt phăng đi :

-tất nhiên là không ..nhưng mà lần đầu tiên tôi đi ăn lại thấy đứa con gái như cô .

-cậu thấy gì kệ cha cậu .

tôi tròn mắt đáp ...

các ly kem được bưng ra xếp cả 1 dãy trên bàn ..điều đó thu hút sự chú ý của mọi người ...chắc là họ ngạc nhiên về 1 con bé như tôi ..nhưng chẳng sao cả , tôi không có ý định ăn hết ..tôi sẽ ăn mỗi thứ 1 ít ..chắc tên Huy đau tiền lắm đây ..

Huy ngao ngán nhìn tôi chép miệng :

-sao này chồng cô chắc phải là giám đốc khách sạn ngàn sao nhỉ ?

-chuyện.

tôi múc 1 thìa kem cho vào miệng và nhe răng cười :

-mặt tôi đâu có hãm tài như mặt cậu ...

lập tức Huy xua xua tay :

-ý tôi là thằng đó bán nhà vì cái miệng ăn của cô rồi 2 vợ chồng kéo nhau đem chăn , đem màn ra nằm ngoài trời , ngửa cổ lên nhìn sao mà .

15 phút sau , khi thấy tôi có vẻ không thể ăn thêm được nữa , Huy bèn gọi tính tiền..

nhglia qua cái hóa đơn , tôi có thể thấy số tiền lên tới 6 con số...nó là quá lớn với tôi nhưng chắc là không đáng gì đối với 1 thằng nhà giàu như hắn.

Huy cầm lấy cái hóa đơn và đứng lên dứt tay vào túi...tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi thấy mặt hắn hốt hoảng..hắn nhún nhó nói với chị phục vụ :

-em quên tiền ở nhà rồi..hay chị để em cầm con bé này ở lại đây rửa ly cho chị nhé..

-KHÔNG.

tôi giẫy nẩy cả người lên trước lời đề nghị đó :

-em...em..không quen cậu ta...

chị phục vụ che miệng cười:

-thôi mà Huy , đừng đùa nữa...cô ấy sợ rồi kìa..

ủa? vậy là họ có quen nhau..tốt , Huy có thể kí sổ nợ được rồi...

gã Huy cười khì khì và lôi từ trong ví ra 1 tờ polime 500 ngàn....trời ạ , vậy mà bảo là quên tiền làm tôi vào dị mặt trước đám đông....ngại quá....đi ăn với hắn kiểng này , rụng tim mà chết sớm...

....ra khỏi quán , hắn nhờ tôi cho hắn quá giang về nhà..nói là nhờ cho oai thì thôi , hắn ép tôi thì có ..

đúng là dân VIP có khác...hắn sống ở 1 khu dành cho giới thượng lưu , toàn biệt thự với những bãi cỏ xanh mướt trước nhà...

đến đoạn xuống dốc, hấn thả 2 tay ra..hết trong phim “ nấc thang lên thiên đường ”, đoạn 2 nhân vật chính đạp xe hồi nhỏ ấy ..chỉ có 1 điểm khác biệt không đáng kể là cậu bé không cười 1 cách gian manh như Huy lúc này và cô bé dễ thương đó không ngoác miệng gào rú như tôi:

-DỪNG LẠI ĐI , ĐỒ LƯU MANH , ĐỒ KHỐN NẠN , TÔI KHÔNG MUỐN BỊ CHÀ MẶT XUỐNG ĐƯỜNG.

“ RẦM ”

Chiếc xe đổ ập xuống..may mắn sao Huy bay ra 1 đằng , tôi bay 1 nẻo...không có chuyện đổ ập lên nhau...nhưng quần tôi đã bị rách ở đầu gối , và chỗ đó bị trầy xước làm tôi rất kinh khủng, thế là tôi khóc nức nở :

-CẬU LÀM QUẦN TÔI RÁCH RỒI,TÔI KHÔNG BIẾT ĐÂU..HU HU...TÔI ĐÂU CÓ GÂY THÙ CHUỐC OÁN GÌ VỚI CẬU ĐÂU...HU HU..

còn Huy thì bối rối thực sự , hấn ra sức dỗ dành :

-cô nín đi , đừng khóc nữa...người ra tưởng heo nhà ai mới để xong đây.

-TÔI KHÔNG BIẾT ĐÂU..QUẦN TÔI RÁCH RỒI ,...MẸ TÔI GIẾT TÔI MẮT..

tôi rống to hơn và nước mắt thì tuôn ra nhật nhòa...giọng Huy hoảng thật sự :

-tôi xin lỗi...tôi xin lỗi được chưa...đừng khóc nữa...ngoan...rồi tôi mua kẹo cho..

-TÔI CÓC CẦN..TÔI LÀ TRẺ CON ĐẤY À? DÙ BÂY GIỜ CẬU CHO VÀNG , BẠC , KIM CƯƠNG , HỘT XOÀN THÌ TÔI VẪN CỨ KHÓC ĐẤY...HU.HỤ

(thực ra tôi đã bết đau nhưng vẫn cố rống cho to để lần sau hấn không dám làm thế nữa và để trả thù cho những ngày tháng tôi phải làm tôi đòi cho hấn..

đột nhiên hấn cúi sát mặt tôi và trước khi tôi kịp phản ứng gì hấn đã kiss tôi 1 cái (vào môi mới đau chứ)..có nằm mơ tôi cũng không thể ngờ được nụ hôn đầu đời của tôi lại dành cho hấn,...vậy là tôi thôi khóc và vội vàng đẩy hấn ra...

-sao thế? hết khóc rồi à?

cái thằng đểu đó hỏi...và điều tiếp theo hấn biết là tôi nhảy xổ vào người hấn , nắm lấy cái tóc được chải keo chẳng lên như tổ quạ lôi lấy ,lôi để:

-TÔI NÓI CHO MÀ BIẾT CON GIUN XÉO LẮM CŨNG QUẦN..CẬU LÀM TÔI ĐIÊN THỰC SỰ RỒI ĐẤY..CẬU CÓ BIẾT ĐÓ LÀ NỤ HÔN ĐẦU ĐỜI CỦA TÔI KHÔNG?ĐỒ ĐỘT BIẾN GIEN , ĐỒ THIẾU NHIỄM SẮC THỂ , ĐỒ DÂM DÊ DỒ GIÁO DỤC..

rồi ức quá tôi đứng lên , dựng xe dậy và đạp về..suốt đời này tôi sẽ không tha thứ cho thằng đó...không bao giờ.

tối hôm sau , tôi lên nhà cái Hoa chơi...và chủ đề nó liên tục đặt ra tối nay chỉ xoay quanh Huy và Huy..điều đó làm tôi tức muốn ói mau luôn...vì thằng khốn đó dám cướp nụ hôn đầu đời của tôi... 1 nụ hôn mà tôi luôn tưởng tượng ra là sẽ trao cho người mình yêu (Phong chẳng hạn) trong 1 khung cảnh lãng mạn với thật nhiều cây xanh , ánh nắng chan hòa , chim ca hót líu lo..chứ không phải là ngã xe đạp , rách quần , trầy trụa đầu đầu gối, ngoác mồm ngoác miệng ra khỏi và bị thằng đó hôn 1 cách thành ****h..kinh tởm..nghĩ đến đó là tôi đưa tay lên chùi miệng..nhiều đến nỗi con Hoa phải nhắc :

-bà làm gì vậy? có biết là sẽ bị trầy môi không?

-thế hả?

tôi nói và cười giả lả...nghĩa qua cái đồng hồ..mẹ ơi..gần 10 h rồi , tôi vội vã đứng lên chào nó ra về..

4. Chương 4

Tối hôm sau , tôi lên nhà cái Hoa chơi...và chủ đề nó liên tục đặt ra tối nay chỉ xoay quanh Huy và Huy..điều đó làm tôi tức muốn ói mau luôn...vì thằng khốn đó dám cướp nụ hôn đầu đời của tôi... 1 nụ hôn mà tôi luôn tưởng tượng ra là sẽ trao cho người mình yêu (Phong chẳng hạn) trong 1 khung cảnh lãng mạn với thật nhiều cây xanh , ánh nắng chan hòa , chim ca hót líu lo..chứ không phải là ngã xe đạp , rách quần , trầy trụa đầu đầu gối, ngoác mồm ngoác miệng ra khỏi và bị thằng đó hôn 1 cách thành ****h..kinh tởm..nghĩ đến đó là tôi đưa tay lên chùi miệng..nhiều đến nỗi con Hoa phải nhắc :

-bà làm gì vậy? có biết là sẽ bị trầy môi không?

-thế hả?

tôi nói và cười giả lả...nhíu qua cái đồng hồ..mẹ ơi..gần 10 h rồi , tôi vội vã đứng lên chafao nó ra về..

đạp xe một mình trên đường , tôi sợ kinh khủng..đường hôm nay vắng hơn mọi ngày và tôi thấy có mấy đám ở trên vỉa hè..không biết có phải hút chích không nhỉ..ghê quá.

-U.U.HAHA.

tiếng con trai ré lên sau lưng tôi..quay lại nhìn , là 2 thằng con trai đang đùa nhau trên xe đạp , chúng nghe rằng cười với tôi như chó cười với chủ, trông có vẻ khả ố..thế là tôi 3 chân 4 cang đạp thật nhanh..tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực..chúng vẫn tiếp tục bám theo tôi và trêu đùa , vắng tục..

đến khi lên dốc , tôi đạp hết sức mình , không ngừng nghĩ....lúc ấy tóc tai tôi rối bù , mồ hôi nhễ nhại , mặt mày thì hốc hác..

-BAN. BẠN ƠI.

tôi kêu thật to khi thấy đằng trước có 1 bạn nam đang đạp xe , cùng hướng với tôi ,=.

cậu ta quay lại..trời , thật tình cờ và thật bất ngờ..đó là Phong , người mà tôi đã thầm thích (cái này có phải là duyên phận không nhỉ)..cậu ta ngơ ngàng nhìn tôi :

-bạn là bồ Huy phải không?

-không , tụi tôi chỉ là bạn..

tôi nói :

-bạn ơi , làm ơn giúp tôi với..có 2 thằng điên nào cứ đuổi theo tôi từ nãy đến giờ..

-đâu?

Phong ngơ ngác quya lại nhìn..nhưng không thấy ai cả...may quá , chúng đã bỏ đi rồi..

-để tôi đưa bạn về vậy..con gái đi đêm 1 mình nguy hiểm lắm..

-mình làm phiền bạn quá.

tôi nói mà không dấu được sự sung sướng trên mặt..Phong vẫn vậy..dễ thương và galang với con gái..người như cậu ấy chắc phải có hậu lắm..khác hẳn Huy : đều , dề, vô hậu.

suốt quãng đường về , 2 tụi tôi nói chuyện với nhau về mọi chuyện liên quan đến trường lớp...cậu ấy có khiếu ăn nói quá...người đầu duyên thế không biết.

-nhà mình đây rồi

tôi nói vui vẻ và dừng xe lại trước căn nhà có cây nhãn...nhwung mặt tôi nhanh chóng chuyển sang cau có khi thấy Huy lù lù như thằng đù bên cạnh chiếc ARN mới cồng.

-Hay nhỉ?

cậu ta trừng trừng nhìn Phong :

-đêm hôm ông đi với bồ người khác làm gì vậy?

-bạn gái gì cơ?

tôi tức tối nói còn Phong thì phân trần :

-à..cô ấy nhờ tôi đưa về..cô ấy bị mấy gã trên chọc ấy mà'

-thế à? vậy bây giờ ông về được rồi đấy.

mặt Huy có giãn ra tí nhưng giọng thì không đổi.

-uh..thôi tôi về vậy.

trước thái độ của Huy , Phong cũng không lấy gì làm vui vẻ lắm nhưng cậu ta vẫn quay sang tôi nở 1 nụ cười ngất ngây con gà tây :

-mình về Hằng nhé.

-Phong về cẩn thận ,

tôi khẽ khàng nói và trong lòng thì nguyên rửa tên Huy khốn kiếp đã đối xử 1 cách thậm tệ với Phong dễ thương , hiền lành , đẹp trai , có tài như vậy..

chờ cho Phong đi khuất , tôi mới dắt xe vào nhà...lập tức Huy nắm lấy khuỷu tay tôi kéo lại :

-này , sao với thằng đó thì cô ngọt ngào còn đối với tôi thì cô cộc cằn vậy? cô phân biệt đối

xử vừa thôi chứ.

tôi quát mắng nhìn hấn :

-tránh ra đi ,tôi không có gì để nói với 1 thằng vô duyên , dè mẫn tính như cậu.

-thế à , thế cô có biết cái thằng dâm dê dô giáo dục này đã chờ cô suốt mấy tiếng đồng hồ không? tôi phải bỏ cuộc hẹn đi chơi với bạn tôi để chờ cô..vậy mà cô đi thẳng vào nhà với cái mặt như cái mâm thế à?..mà cô hay thật..con gái gì mà lại đi chơi đêm đến 10h mới về..không nhờ ai lại nhờ trúng thằng Phong nữa chứ..đúng là đồ đại trai..

“ mặt như cái mâm “. “ đại trai ”..tức thật , đâu có bắt hấn chờ đâu....hấn làm cái đầu tôi bốc khói mất...hay là hấn được bọn con gái cưng chiều quen rồi nên thích nói gì thì nói, không coi ai ra gì cả..

-cậu là cái quái gì mà nhieếc móc tôi này nọ..cậu chẳng là gì đối với tôi cả , cậu chỉ là 1 thằng sành điệu , ăn chơi , nhà giàu , đẹp trai , bắt tài , đại gái , mặt như thịt bò tái , da như heo nái nghe chưa.

-còn cô ấy à..

giọng Huy gay gắt :

- mắt mí lặn, tay búp chuối , xác chết trôi , mặt như con cá đuối , tính tình củ chuối..đã vậy tha^'y thằng Phong thì như mèo thấy mỡ , như ruồi thấy cá tanh..

-uh đấy thì sao..đồ vô duyên thúì.

mặt tôi như sắp khóc đến nơi , tôi hét.

-CÚT , CÚT VỀ NGAY..TÔI SÚT CHÓ NHÀ TÔI RA CÁN CHO TE TUA CÁI QUẦN JEAN HÀNG HIỆU BÂY GIỜ..

-cô dọa tôi đấy à? tôi thấy chó nhà cô rồi..toàn là cún cả chứ cho gì , con thì tên là dylan , 1 con thì Jupiter , còn 1con là future chứ gì...bầy cún ngốc nghếch giống chủ..thấy người lạ vào thì vẫy đuôi , người trong nhà thì cắn.

-HU HU.

Đến đây thì tôi khóc thật sự...vì tôi chẳng biết cách nào để tống khứ thằng âm này về cả....sao mà tôi ghét hấn vậy , ghét quá đi mất..

-thôi , nín đi, đừng có khóc nữa..

hắn bối rối nói rồi dúi vào tay tôi cái kẹo mút.

-tôi cóc cần.

tôi quăng mạnh cái kẹo ra đường và nước mắt tuôn rơi , nhạt nhòa mắt môi..

-thôi , tôi về vậy..

hắn nói và quay lưng đi....điều đó làm tôi nhẹ nhõm và tôi nhe răng cười , dùng 1 phút hắn quay người lại khiến cho tôi không kịp ngậm miệng :

-nhưng tôi nói à biết cô là của tôi nghe chưa..mà lần sau cô đừng có về khuya như vậy , an ninh trong thành phố không được tốt đâu..

rồi hắn lên xe ,rủ ga phóng đi...còn tôi thì cúi xuống lượm mấy hòn sỏi và...lia theo hắn

Vừa vào đến nhà việc đầu tiên tôi làm là hùng hục lôi ra 1 tờ giấy, vẽ cái mặt hắn vào đó..tiếp theo tôi dán nó lên tường và phóng phi tiêu cho hả giận..cái thằng lưu manh đó dám cướp nụ hôn đầu đời của tôi, đuổi Phong về và mắng nhiếc tôi thế này thế nọ..hắn nghĩ hắn là ai? Là sao chắc..nếu không phải tôi quy lụy hắn vì cuốn sổ thì tôi đã đá cho hắn 1 cái sang Lào định cư rồi....tôi thề, thề sẽ không bao giờ bội bạc tâm sự của mình ra trang giấy nữa..

Sáng hôm sau tôi vào nhà sách xem đồ, vừa đi tôi vừa nghĩ miên man về Phong..thật tội cho cậu ấy, đã đưa tôi về mà còn bị chửi nữa chứ..

-Thôi đi tôi tượng vậy..

Tôi thầm nghĩ..đó là 1 cách để giải tỏa stress trong lòng tôi lúc này...

ở khu tôi tượng... Sau khi chọn được 1 bức tượng 2 đứa bé đang mi nhau cực kì dễ thương, tôi đem nó lại chiếc bàn dài mà ở đó có để những hộp màu để mọi người cùng tô với nhau...Bất chợt tôi thấy Phong, cậu ấy đang ngắm nghía tác phẩm mới hoàn thành xong của mình.

-Woa, đẹp quá.

Tôi thốt lên trầm trồ thán phục...Phong quay lại nhìn tôi, rồi cậu ấy nở 1 nụ cười:

-Chào Hằng.

-Chào Phong.

Tôi nói và ngồi xuống cạnh cậu ấy.

-Cậu tô đẹp quá.

-Bình thường thôi mà.

Rồi cậu ấy hỏi :

-Bạn đã giải thích với Huy chưa?

Huy...Sao cậu ấy lại lôi cái gã đáng ghét ấy vào thời điểm hay ho thế này nhỉ?

-Việc gì phải giải thích chứ..Huy với mình chẳng có quan hệ gì sất..

-Chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy điên lên vì ghen như thế..mà quái thật, Huy luôn bảo Hằng là bồ của cậu ấy trong khi

Hằng lại phủ nhận suốt...

Tôi ậm ừ :

-Chuyện này khó nói lắm Phong ạ.

Phong định nói thêm gì đó...nhưng khi thấy vẻ mặt của tôi, cậu ấy lại thôi..

-À, Phong này..Phong tô giúp Hằng với nhé..Hằng tô hay bị lem nhem lắm..

Tôi chìa bức tượng ra đầy hy vọng...

-Được thôi.

Cậu ấy vui vẻ nói và chúng tôi cùng bắt tay vào công việc..vừa tô, chúng tôi vừa trò chuyện với nhau về đủ đề tài và cả 2 cùng thích thú khi nhận ra mình đồng quan điểm với nhau về 1 số chuyện..Ra về, tôi còn bắt cậu ấy khắc tên Phong

-Hằng lên bức tượng nữa...

Chà, đó đúng là 1 kỉ niệm đáng nhớ mà suốt đời tôi không bao giờ quên được..

5. Chương 5

Chiều thứ 2, con Thảo làm 1 việc rất chi là ‘ngộ nghĩnh trẻ thơ’..không biết nó đào đâu ra bộ ảnh bò cừ của Huy..25 đứa và đứa thứ 26 là tôi..xong nó sắp thành 1 dãy và bảo tôi hay so sánh sắc đẹp giữa mình và bọn đó...Trời ạ, việc nó làm khiến tôi thắc mắc không hiểu nó có vấn đề gì về thần kinh không nữa...Riêng cá nhân tôi thì không bao giờ so sánh tôi với người khác để rồi tự dẫn vật bản thân mình cả..hơn nữa giữa tôi và Huy thì có cái quái gì đâu kia chứ?

Đến giờ ra chơi, Huy lại xuống lớp tìm tôi, trông mặt hần hăm hăm...nhưng tôi chẳng quan tâm, tôi vẫn tức hần ghê lắm..

-Hằng, tôi có chuyện muốn nói.

Tôi tăng lờ đi và tiếp tục câu chuyện đang dở với bạn bè..Nhưng quái, chẳng có đứa nào chịu đáp lại cả..chúng chỉ ngược mắt lên, nhìn Huy đầy ngưỡng mộ...còn tôi thì giục 1 cách tuyệt vọng:

-Nói tiếp đi các bà..

Huy có vẻ như không kiên nhẫn được nữa...hắn nắm lấy tay tôi lôi lên và kéo ra khỏi lớp..

-Thả tôi ra..

Tôi vùng vằng nhưng tay hắn cứng như gọng kìm vậy...đã thế bọn con gái lớp tôi chẳng thèm can ngăn, còn suýt soa đầy thích thú nữa chứ..

Đến 1 dãy hành lang vắng vẻ, hắn mới chịu buông tay tôi ra..

Tôi vừa ôm lấy cái tay của mình vừa cau có nhìn hắn:

-Lần sau cậu thôi cái trò này đi...tôi không phải là búp bê, là con rối để cậu muốn lôi đi đâu thì lôi.

-Cô và Phong hẹn hò nhau đi tô tượng hả?

Hắn hỏi mà mắt cứ long lên sòng sọc.

-Rõ vô duyên, cậu có quyền gì mà can hệ vào chuyện của tôi..tôi thích đi với ai là quyền của tôi nghe chưa..?

-Thế à? sao cô không mở to cặp mắt mí lộn của cô ra mà nhìn cho rõ...cô quên thỏa thuận của chúng ta rồi à..Cô là của tôi, tôi sai gì thì cô phải làm và tôi có quyền biết cô đã làm gì...

Tôi tròn mắt nhìn hắn

-Cậu bị chó dại cắn à..tiêm chủng chưa mà bây giờ nói sảng thế..tất nhiên là tôi nhớ nhưng cậu cũng phải biết giới hạn của mình ở đâu chứ..Sao cậu thích hành hạ và kiểm soát người khác thế?

-Tôi thừa hiểu cái đầu của cô đang nghĩ gì...cầm lại gần thằng Phong nghe chưa..tôi cũng nói nó tránh xa cô ra rồi..

-Cái gì?

Tôi la lên kinh hoàng..thằng điên xã hội, đao nhân loại này đang làm gì vậy??????????????

-À, còn nữa..ra về đợi tôi trước cổng trường nghe chưa.

Hắn nói như ra lệnh rồi bỏ đi....

-Chờ hắn...tôi chưa bị điên vì thế trong đầu tôi lập trình 1 kế hoạch chuồn nhanh gọn..

Ra về, thay vì đi cổng trước như mọi khi tôi lại chuồn về cổng sau...nhưng 3 chân 4 cẳng đạp về được 1 đoạn thì lại bị hắn chặn lại bằng con ARN... Hắn nheo mắt nhìn tôi, cười cười..

-Định chuồn hả? Làm gì mà dễ thế?

Hic...đúng là dai như đũa dói...tôi ngao ngán nhìn hắn hỏi:

-Làm sao cậu biết tôi chuồn cổng sau?

-Có gì đâu..tôi bảo mấy thằng đệ để ý đến cô giùm...có thằng thấy cô đi cổng sau nên phone cho tôi ngay ấy mà..

Trời ạ, tôi đâu phải con nợ hắn đâu mà hắn kiểm soát tôi gắt gao như thế chứ...Điên thiệt, tôi chỉ muốn nhảy phắt xuống xe, túm lấy tóc và chà mặt hắn xuống đường cho bỏ ghét.

-Đi thôi..đến nhà sách với tôi.

Hắn nói bằng cái giọng ra lệnh đáng ghét..còn tôi thì nhìn hắn ngạc nhiên..người như hắn mà ham đọc sách thì giống như heo có cánh, heo bay lên trời vậy... nhưng nói gì thì nói, phản đối gì thì phản đối..tôi vẫn phải đi cùng hắn dù có muốn hay không? Tất nhiên tôi chẳng có ý định đi chung với hắn..thế là tôi đi xe đạp còn hắn tà tà xe máy trên đường..rõ khổ, không biết hồi hắn còn nhỏ có bị va đập, chạm dây thần kinh nào không mà giờ lại làm ba cái trò vớ vẩn này nhỉ?

Trời ạ, tôi tưởng hắn dẫn tôi vào đâu..té ra hắn dẫn tôi vào khu tô tượng..lại còn chọn ra đến 5 bức đại loại 2 đứa bé đang mi nhau, tựa lưng vào nhau nữa chứ..Kinh thiệt, hắn bày ra ba cái trò vớ vẩn này làm gì nhỉ..nhưng kinh dị nhất là hắn quay sang tôi nói bằng cái giọng tỉnh bơ:

-Cô trả tiền đi..

-Tôi chưa bị điên..cậu tô 1 mình thì trả 1 mình đi..

Tôi đâm cẩu.

-Ai bảo tôi tô 1 mình..tôi tô cùng cô mà...tôi đi vội quá không mang theo kịp tiền..cô trả đi, tôi sẽ trả lại cho cô sau..Trả đi.

Hắn gườm mắt nhìn tôi thế là tôi buộc phải thanh toán....30000 nghìn, đau hơn hoạn, đã thế khi tôi bảo hắn bỏ bớt 4 bức lại..hắn lại không chịu mới tức chứ..

Trái ngược với khung cảnh lãng mạn ngày hôm qua...tô màu với Huy đúng là 1 cơn ác mộng..hắn tô xấu kinh khủng thế mà lại luôn miệng đổ lỗi cho tôi nữa chứ.. thế là tôi trả thù bằng cách đòi tiền..

-Cậu phải trả 3 chục cho tôi nghe chưa?

-Tôi không trả thì sao?

Hắn cười cười.

-Thì con cậu sinh ra sẽ bị mù mắt.

-Tôi không có ý định lấy vợ..Tôi sẽ tìm đến cô..Lúc ấy tôi sẽ chọn 1 trong lũ con nheo nhóc của cô làm con..lúc ấy để coi con ai bị mù mắt..

Nhưng tôi không còn nghe hắn nói gì nữa, vì bận để ý đến 1 anh chàng rất cute, có nét gì đó giống Phong..

-Này,

Hắn giật tóc tôi, đau tê tái.

-Trong lúc con gái ở đây để ý tôi thì cô lại đi ngắm thằng khác à? Cô bị gì vậy..đồ con gái lăng lơ..

Lăng lơ..hay thiệt, tôi có lăng lơ thì cũng không đến lượt hắn bình phẩm..

-Còn cậu là cái đồ loang lổ.

-Cô lăng lơ.

-Cậu loang lổ

-Lăng lơ

-Loang lổ.

Bỗng chú bảo vệ đập tay lên vai Huy, giọng răn đe:

-Đề nghị cô cậu coi lại lời nói..cô cậu đang làm ô nhiễm tâm hồn trẻ thơ ở đây đây.

Tôi và Huy ngơ ngác quay lại thì:

-Mẹ ơi, lăng lơ là gì mẹ?

-Bố ơi, loang lổ là sao hả bố

Sau 1 tiếng đồng hồ tô tượng đầy tai tiếng, bị bố mẹ lũ trẻ nói vào tai chúng những câu đại loại như:

-Cưng, lớn lên con đừng giống hai người họ nghe.

-Hai người đó thuộc phần tử xấu, con phải tránh xa ra, không được lại gần, nghe chưa?...vv....

Thế là tôi và Huy phải rời khỏi nhà sách..nhưng tôi chưa kịp mừng vì điều đó thì hắn lại kéo tôi vào công viên với lí do...chơi.

Ý kiến hắn đưa ra làm tôi muốn điên cả người..tôi và hắn có phải là đôi, là cặp gì đâu mà lại kéo nhau vào chỗ đó kia chứ..đã thế lại phải móc hầu bao ra mua cho hắn thêm cái kem 3000 đ..đau hơn hoạn.

“BỐP”

Đó là tiếng tôi đập 1 con muỗi đang đốt chân tôi...nó to kinh khủng..dám cá là cái giống muỗi truyền bệnh sốt rét lắm..

-Về được chưa?

Tôi quay sang hắn hỏi và mặt đỏ rần lên khi các cặp nhan nhản xung quanh chúng tôi mi nhau chùn chụt..

-Đợi tí..về gì cho sớm..

Hắn ậm ờ nói rồi...

-Hằng này. Tôi muốn cô làm bạn...

“BỐP”

Lại 1 con muỗi nữa chích tôi đau điếng..

-Chết mày nè con.

Tôi nói mà không dấu được vẻ căm hận...và tôi tưởng tượng con muỗi đang chết dưới tay tôi là cái mặt của Huy.

-Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy..

Huy cau có nhìn tôi..

-Nói gì thì nói đi.

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn..

-À

Hấn ngoảnh mặt đi chỗ khác...

-Tôi muốn cô làm bạn..

“BỐP”

Một con muỗi khác lại dám to gan cắn sau lưng tôi..Hic, ngồi đây một lát không khéo làm buổi tối uối mắt..không biết về nhà mẹ có nhận ra đứa con dễ thương của mẹ không nhỉ?

-CÔ CÓ THÔI CÁI TRÒ ĐẬP MUỖI VỚI VẤN CỦA CÔ KHÔNG HẢ?

Đột ngột Huy quát to làm không chỉ tôi mà mấy đôi đang hôn nhau 1 cách vừa đắm vừa đuối cũng phải giật nảy mình..tôi cũng hét lại giọng to không kém..

-MUỖI CẮN TÔI THÌ TÔI PHẢI ĐẬP CHỨ SAO? CẬU THỬ NGỒI YÊN ĐỂ MUỖI CẮN XEM CÓ CHỊU ĐƯỢC KHÔNG?

-NHƯNG TÔI ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI CÔ.

-NHƯNG TÔI ĐANG BỊ MUỖI ĐỐT.

Tôi ngoác miệng ra cười

Hấn nhìn tôi trân trối rồi vò đầu bứt tai rên rĩ:

-Trời...Sao tôi có thể có...với 1 con nhỏ như thế này..

Tôi chẳng hiểu hấn nói cái quái gì hết nhưng mừ con nhỏ này là có liên quan đến tôi rồi, thế là tôi liếc xéo hấn và lầm bầm:

“Đối với ai thì không biết nhưng đối với bố mẹ tôi thì tôi là vàng, bạc, kim cương, hột xoàn”

6. Chương 6

Buổi đi chơi của tôi và Huy đã diễn ra như vậy đó...Đang yên đang lành, hấn bắt tôi đi tô tượng, để rồi người ta coi tôi là phần tử xấu xa...rồi còn bị hấn lôi vào công viên và làm mỗi uối nữa chứ..tức nhất là cuối cùng vẫn bị hấn chửi..tức..tôi không hiểu vợ hấn sau này là người như thế nào nhưng chắc phải có một khả năng chịu đựng, 1 nghị lực phi phàm lắm mới có thể chịu được 1 thằng chảnh, kiêu căng, ngạo mạn như hấn....

-Hàng, nghĩ gì mà thần ra thế hả con

Tiếng mẹ làm tôi giật thót cả người..Quay lại, tôi trở mắt ngạc nhiên vì mẹ đang bận trên mình một bộ đồ rất đẹp, mẹ lại trang điểm nữa chứ....hay thiệt:

-Mẹ sắp có live show gì à?

Tôi ngạc nhiên hỏi..?

-À, mẹ định lên nhà bạn cũ từ năm cấp 2 chơi..lâu rồi mẹ không gặp lại cô ấy..đi với mẹ luôn nhé..

-Vâng ạ.

Tôi trả lời không chút do dự vì bây giờ tôi cũng chẳng có việc gì để mà làm cả..

Nhà bạn mẹ tôi nằm trên đường ngô quyền..đó là 1 ngôi nhà 2 tầng được sơn màu xanh dương mát dịu với bãi cỏ xanh mượt êm như nhung...và khi mẹ tôi bấm chuông thì 1 người phụ nữ (mà tôi đoán là chủ nhân căn nhà) chạy ra mở cổng..bà trông hơi mập và có 1 khuôn mặt phúc hậu..bà ấy chớp chớp mắt nhìn mẹ tôi..sững sờ...sau đó 2 người họ ôm chầm lấy nhau, và trên khoé mắt họ long lanh những giọt lệ..

-Thúy vẫn như hồi xưa..đẹp như thời con gái ấy..

Mẹ tôi trầm trồ khen bác ấy..

-Thanh cứ nói quá, mình già rồi..thêm nhiều năm lẫn lộn với cuộc sống ở nước ngoài làm mình mệt mỏi vô cùng....

Rồi bà quay sang tôi, mỉm cười hiền hậu :

-Cháu tên gì?

-Dạ, Hằng ạ.

Tôi trả lời 1 cách lễ phép..

-Cháu năm nay học lớp mấy?

-Dạ, 11 ạ..

-Trường nào cháu?

-Dạ, cấp ba sao vàng.

-À..

Mắt bà sáng lên..

-Con bác cũng đang học ở đó...

Rồi bà gọi to :

-Phong! Phong ơi!

Oái. Phong á? ..tôi ngơ ngác nhìn lên cầu thang....thật không thể nào tin được, đó là Phong..cậu ấy đang đi xuống nhà..

-Mẹ gọi con ạ?

-Uh, đây là bạn mẹ và con của cô ấy..

-Cháu chào cô

Phong cúi đầu chào mẹ và khi quay sang tôi

-A! Hằng

-Vậy là 2 đứa có biết nhau à?

Mẹ tôi hỏi không dấu được vẻ ngạc nhiên..còn bác Thúy thì gật gù

-Chà, có duyên đấy, không biết sau này 2 chúng ta có thành thông gia được không nhỉ?

Phòng của Phong không lộn xộn và bừa bãi như phòng mấy thằng bạn của tôi..nó khá là ngăn nắp, gọn gàng và sạch sẽ..

-Cậu có vẻ là tín đồ của THE BESTLES nhỉ?

Tôi hỏi khi thấy trên tường treo đầy ảnh của họ..

-Ồ, có cả ghi ta nữa này..

Tôi quay sang Phong hỏi 1 cách thích thú:

-Cậu biết chơi ghi ta không?

-Có chứ.. con trai thì phải biết chơi đàn ghi -ta.

Phong nói rồi vớ lấy cây đàn ở đầu giường..

-Hằng thích nghe bài gì?

-"Cô bé mùa đông" đi..

Tôi đề nghị..

-Uh..

Và cậu ấy vừa đánh đàn vừa khe khẽ hát:

Từng cơn gió khẽ vô tình

Chiếc lá lìa cành buông xuống lòng đường

Ngồi nhặt chiếc lá tôi nhớ về

Cô bé đáng yêu của tôi

Mùa đông đến em vẫn cười

Em ước mình là bông tuyết ngoài trời

Để được bay mãi lên thiên đường

Một thiên đường tuyết rơi

Tuyết chẳng có đâu em ơi

Chỉ có tôi bên cạnh em thôi

Mùa Đông đến gió khiến em se lạnh

Đừng lo vì còn tôi đây.

Bước cùng với nhau dưới cơn mưa phùn rất lâu

Tôi nhìn em, em đỏ mặt, em không nói khiến cho lòng tôi bồi hồi

Trong ngần mắt em thấy long lanh muôn ngàn tuyết rơi

Một mùa đông em đứng đó

Một mùa đông êm đềm....

.....không hiểu sao khi nghe Phong đàn và hát bài đó, tôi có cảm giác lạ lắm..trái tim tôi như thổn thức..và tôi..hơi sến..nhưng tôi ước rằng cô bé mùa đông đó là tôi, còn cậu bạn trong bài hát đó là Phong...Chà, nếu như vậy thì tốt quá nhỉ...

Buồn thật, điều đó là 1 mong ước quá xa vời đối với tôi..tôi biết Phong hay galang, giúp đỡ bạn gái..nhưng tôi không biết trong tim cậu ấy có 1 chút tình cảm gì đó, (nhỏ thôi) dành cho tôi không....chắc là không rồi....Không sao, dù sao tôi vẫn có quyền mơ mộng, vẫn có quyền tưởng tượng cậu ấy là bạch mã hoàng tử của tôi

Từ cái hôm ở nhà Phong về, tôi mơ mộng và nghĩ về tình yêu chưa nói của mình nhiều hơn, có nên nói rõ tình cảm của mình với cậu ấy không nhỉ? Điều đó có thể giúp tôi nhẹ nhõm và thoát khỏi ách thống trị của Huy ...Không, tôi không dám, tôi sợ bị từ chối...điều đó là quá sức với 1 người có lòng tự trọng cao ngất ngưỡng như tôi..Thôi vậy, cứ để nó ở đó, cứ để tình yêu đó ngủ yên trong trái tim búng bỉnh của tôi...

-Huy à, ông hết đùa cợt hay sao mà lại cợt với 1 đứa như nhỏ Hằng.

Đó là tiếng của 1 tên con trai đập vào tai tôi khi tôi đi ngang qua 1 dãy hàng lang..

Lại là chuyện của tôi và Huy nữa rồi...Hic, tôi đã bảo bao nhiêu lần với thằng mất dạy ấy là phải đính chính lại tin đồn cặp kè này gấp thế mà không hiểu sao hán vẫn không chịu làm..tức muốn ói máu..mà người ta

tưởng tôi ham hố gì hần làm sao? Sự thật là trên đời này không ai lại thích 1 kẻ bắt nạt, sai vặt và đặt ình những mĩ danh như: xác chết trôi, hồn ma cả..

-Kệ tôi, ông mà nói nữa là tôi đập cho ông 1 trận bây giờ..

Giọng Huy oang oang..

-Nhưng nó xấu thật mà..

Một thằng khác xen vào..Hic, lời của gã đó nói làm tôi méo cả mặt...tôi hay nói rằng tôi chẳng quan tâm đến bề ngoài của mình, nhưng nếu có cơ hội tôi vẫn mong gã phát ngôn ra câu nói vừa nãy ra ngoài đường bị xe công nông cán.

-Có cái mặt ông xấu thì có..Hằng rất dễ thương..tôi cảm ông nói bỏ tôi xấu nghe chưa..?

Oái..cái gì..? Hần vừa nói cái gì..hần vừa khen tôi dễ thương ư? Thật không thể nào tin được...giờ ngẫm lại thì Huy cũng không đến nỗi xấu xa lắm .

Đột nhiên hần xuất hiện đột ngột trước mặt tôi, và khi thấy tôi thì mặt hần thoáng đỏ 1 chút..

-Cô ở đây lâu chưa vậy?

-À, đủ để nghe cậu khen tôi dễ thương.

Tôi nhe răng nhìn hần cười, sau lưng tôi và hần là Tuấn - Nghĩa, bộ đôi cùng Huy nổi tiếng ăn chơi, sát gái trong trường...Khiếp, 2 cái đứa vừa nói xấu tôi xong giờ lại mở miệng cười toe toét, không biết ngượng..Thế là tôi, với thái độ không thân thiện lắm, lườm chúng 1 cái suýt rách cả mắt.

-Hằng, cô có biết câu này không?

-Câu gì?

Tôi ngơ nghe nhìn hần hỏi..

-À, đẹp mà khiến người ta yêu chỉ là đàn bà, còn xấu mà làm cho người ta yêu mới là nữ hoàng..

-Đúng, đúng.

Tôi gật đầu lia lịa.

-Tôi cũng nghĩ vậy..mà theo cách nói như thế thì cô là nữ hoàng của các nữ hoàng rồi.

Sao trên đời này lại có 1 đứa con trai ăn nói thô lỗ với con gái như hần thế nhỉ..có nghĩ như vậy thì cũng ko cần nói huyết toẹt ra chứ?

-Cậu tưởng cậu đẹp trai lắm à? Cái mặt cậu cho tôi cũng ko cần..À, cần chứ, đem bỏ vào nhà vệ sinh thì cũng đuổi được ỏi ruồi muỗi đấy.

-Có cái mặt cô ấy..nguyên cặp mắt cô cũng đủ đem đi triển lãm kinh dị rồi, người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng nhìn vào mắt cô tôi chỉ thấy đen thui thui, tối mò mò..

Hic, đúng là miệng lưỡi có gai, ăn nói thì độc địa, chửi nhau với hần coi bộ tôi ko sống nổi, chửi hần một thì hần đốp 10, mà lời nào hần nói cũng như dao găm vậy...chẳng bù với Phong..

-Đạo này cô có lém phéng với thằng Phong ko vậy?

Tự dưng hần chụp lấy vai tôi, nhìn sâu vào mắt, dò hỏi..

-Vô duyên

Tôi gỡ vội tay hần ra..kinh khủng, lỡ người khác thấy thì sẽ ra sao kia chứ?

-Cậu bớt xía vào chuyện người khác được ko? Ừ thì hôm qua tôi đến nhà cậu ấy chơi, cậu ấy đàn bài “cô bé mùa đông” cho tôi nghe đấy thì sao?

-CÁI GÌ, CÔ ĐẾN NHÀ HẦN À, CÔ LÀ CON GÁI MÀ, SAO LẠI ĐẾN NHÀ CON TRAI..?

Hần hét to khiến những học sinh khác đi xung quanh phải quay lại nhìn.

-Im miệng đi.

Tôi gắt..

-Mẹ tôi quen mẹ cậu ấy, cậu có im miệng không hả..?

Tôi bất giác thấy sợ khi nhìn thấy ánh mắt của Huy, hic..nó đang long lên sòng sọc, và tay của cậu ta thì bóp lấy vai tôi đau điếng....cậu ta gần giọng:

-Tôi thừa hiểu là khi hấn đàn xong bài đó thì cái đầu của cô nghĩ gì..Này, thôi mơ mộng đi..hấn tốt với tất cả bọn con gái chứ không phải mỗi mình cô, đừng có ảo tưởng, ảo tưởng nhiều thì đau nhiều mà thôi...

7. Chương 7

Lời hấn nói đã chạm vào nỗi đau của tôi , tôi cảm thấy như ai bóp nghẹt trái tim mình lại vậy...đau ghê gớm..

-Cậu thôi đi, cậu ngày càng quá đáng, càng đi quá xa rồi đấy..tại sao cậu lại can thiệp vào chuyện riêng tư của tôi, cậu lấy quyền gì cấm cản tôi lại gần Phong? À phải rồi..1 thằng con trai thay bồ như thay áo thì làm sao hiểu được cảm giác thích 1 người mà không thể nói, chỉ có thể lặng lẽ dõi theo cậu ấy từ xa là thế nào...?

Vừa nói nước mắt tôi vừa trào ra...chịu thôi...tôi không thể kìm nén được nữa..tôi chỉ muốn khóc, khóc cho thỏa nỗi lòng này...điều đó làm Huy bối rối...hấn dứt tay vào túi và rút ra 1 chiếc khăn tay rồi đưa nó cho tôi....

Chẳng hiểu sao tôi lại cầm lấy cái khăn đó...chiếc khăn của 1 kẻ mà 1 phút trước tôi còn căm đến tận xương tủy. Hic..tôi nghĩ là tôi bị điên mất rồi..

-Hàng này, trong cuốn sổ heo Boo, cô viết cô thích Phong chỉ vì hấn sửa xe cho cô? Lí do đơn giản như vậy thôi à?

-Đôi khi những việc làm nho nhỏ lại để lại ấn tượng đậm nét trong lòng người khác.

Tôi sực sùi nói và lau nước mắt..

-Vậy, nếu tôi sửa xe cho cô thì cô có thích tôi không?

Huy nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi...Thích hấn á? Như thích 1 người bạn hả..?

-Không.

-TẠI SAO?

Hấn hét....

“đấy, lại lên cơn nữa rồi”

Tôi thở dài ngao ngán...

-Vì cậu không bao giờ làm thế...cậu không bao giờ giúp người khác.

-Không..tôi sẽ cố gắng thay đổi..., tôi sẽ không gọi cô là xác chết trôi nữa, tôi cũng sẽ không bình phẩm gì đến đôi mắt mí lặn của cô, sẽ sửa xe cho cô....tôi không đàn bài cô bé mùa đông đâu vì nó có dính líu đến thằng Phong nhưng tôi sẽ đàn tất cả các bài khác...tôi sẽ đối xử thật tốt với cô..chỉ cần cô quên thằng Phong và thích tôi..

-Thích cậu? Như thích 1 người bạn á?

Tôi nhìn hấn dò hỏi..

-BẠN ĐÂU MÀ BẠN.

Hắn hét to bực bội :

-Tôi muốn cô làm girl friend của tôi..

Oái..lời hắn nói làm tôi choáng nặng đến độ ngã oạch xuống sàn nhà..Hic, đến khi lồm cồm bò dậy, tôi bặm môi nhìn hắn:

-Cậu hết trò để chơi rồi à?

-Không, tôi nói thật..tôi thích cô..à, không...Hằng à, Huy thích Hằng..làm bạn gái Huy nhé, Ok?

Hắn nói và nhìn chăm chăm vào mắt tôi...hic. đây là lời tỏ tình tệ hại nhất mà tôi được nghe..chẳng có tí gì là lãng mạn cả..kinh khủng khiếp...

-Sao cậu bảo đứa nào thích tôi thì chắc mê phim kinh dị lắm?

Tôi bắt bẻ...đây đúng là 1 cơ hội tốt để trả thù hắn cho bỏ ghét..

-Thì tôi mê phim kinh dị mà..

-Thế còn thằng nào lấy tôi thì phải bán nhà ra ngoài trời ở thì sao?

-Ờ thì...mà cô để ý ba chuyện vặt vãnh ấy làm cái quái gì nhỉ..

Huy nhăn nhó nói..liếc hắn 1 cái sắc lẹm, tôi tăng hăng lấy giọng :

-E hèm...Huy này, tôi nghĩ cậu không cần kết nạp tôi vào cái đội quân bỏ của cậu đâu..tôi không thích cậu, chỉ nghĩ đến làm bạn với cậu thôi tôi cũng hài rồi..thật đó..

Huy đứng sững nhìn tôi..mặt hắn tím rím lại..tôi hiểu lắm chứ...Thảo đã kể với tôi rằng hắn chưa từng tỏ tình với ai, chỉ có con gái tỏ tình với hắn thôi...tội nghiệp, nhưng tôi không thể gạt đầu được, điều đó là quá vô lí..làm sao người ta có thể thay đổi tình cảm của mình 180 độ, từ ghét chuyển sang yêu được...mà yêu hắn thì sự thật là tôi không dám nghĩ tới...

-Huy này, tôi mong cậu hiểu cho tôi...tôi chẳng có lí do gì để thích cậu cả..gần cậu tôi chẳng thấy vui, xa cậu tôi không thấy nhớ...hơn nữa tôi đã thích Phong từ rất lâu rồi..cậu ấy là người con trai duy nhất trên thế giới này làm tôi đập loạn nhịp.....Huy này, có 1 người đã nói : đau khổ nhất là khi người mình yêu đi yêu người khác, nhưng hạnh phúc nhất là chứng kiến người mình yêu hạnh phúc bên cạnh người mà cô ấy yêu thương....cậu có hiểu không hả?

Tôi vừa nói vừa nhìn sâu vào mắt của hắn...còn Huy, cậu ta đút 2 tay vào túi, lắc đầu và cười khẩy, giọng khàn đi:

-Hạnh phúc nhất là chứng kiến người mình yêu hạnh phúc bên cạnh người mà cô ấy yêu thương hả?...Đó chỉ là lí thuyết suông thôi..thực tế thì đâu có như vậy..Hằng, cô có hạnh phúc không khi thấy thằng Phong vui vẻ bên cạnh 1 đứa con gái khác?...có không hả?

Tôi im lặng, đầu cúi xuống không nói gì..chỉ cần nghĩ tới điều đó thôi là tim tôi đau lắm..

-Không trả lời được hả?...Thôi được rồi, cô hãy quên lời tỏ tình của tôi đi...nhưng Hằng này, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu....trước đây đối với mấy đứa con gái khác tôi chỉ đùa cho vui...còn với cô đó là thích thật sự...vậy thì tại sao tôi lại phải từ bỏ cô, người đầu tiên làm tôi biết đến thích 1 người là phải như thế nào...Không, tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc cả..

Hắn nói và bỏ đi...để mặc tôi đứng đó với cõi lòng nặng trĩu...

Làm sao Huy thích tôi được nhỉ? À, phải rồi thì ra cái thái độ hằm hằm mỗi khi thấy tôi và Phong, rồi bắt tôi đi tô tượng với hắn là ghen sao?...Kinh điển, có nằm mơ tôi cũng không thể ngờ 1 thằng con trai cãi nhau với tôi cả ngày, lúc nào cũng chê tôi xấu xí lại có thể thích tôi được...vô lí...vô lí hết sức...

Hic, nếu như 1 cô gái trong trường mà được 1 hot boy như hắn để ý thì có lẽ đã sung sướng đến phát điên rồi...Nhưng quái lạ, tôi chẳng thấy sướng tí nào, ngược lại tôi sợ thì có...vì tính hắn hằm hằm: ngang ngạnh, ương bướng, độc tài, phát xít, ghen tuông, lúc nào cũng thích tôi làm theo ý hắn cả.. Những đứa như vậy

trong tình yêu thường rất ích kỉ..có thằng chịu không được khi người mình yêu không yêu mình liền chơi dao, chơi axit liền (tôi đọc trong báo thấy có mà)..hic..tôi chẳng muốn như vậy đâu....trời ạ, hần còn nói sẽ không từ bỏ nữa chứ...tôi phải làm thế nào bây giờ..ai đó chỉ cho tôi lối thoát nào đi ...

-Mấy ngày nay sao bà xanh xao hốc hác vậy?

Hoa nhìn tôi hỏi..không xanh sao cho được khi mà giờ ra chơi nào Huy cũng kéo tôi đi ăn cùng hần....trăm con mắt thì đổ dồn vào, thêm vào đó là sự sợ hãi không biết phải đối xử thế nào với Huy, ngồi ăn chè mà thực sự là tôi nuốt không trôi nữa....bực kinh khủng..

-Có bồ chiều chuộng như thế mà còn hốc hác à?

Thảo vừa nói vừa nhếch mép cười...sao trên đời này lại có loại người như nó nhỉ? Mà, nghĩ cũng kì, tôi cũng có 1 thời gian kết bạn với 1 đứa xấu tính như nó....

Thảo vẫn không chịu cảm miệng cho tôi nhờ, nó vẫn tiếp tục hót :

-Cũng phải thôi, chắc Hằng sợ bồ mình đá các bà nhỉ?... Cả trường đang chỉ trỏ về đôi đứa lệch mà, thậm chí còn cá độ với nhau mấy ngày nữa thì Huy đá bàn Hằng lớp mình nữa...

-Được như vậy thì tốt..

Tôi làm bầm và đứng lên bỏ đi..Huy...Huy..Thảo...Thảo...nổ não mà chết mất...

-Hic..hic..hu hu..mẹ ơi, sao con khổ thế này..

Đó là tiếng tôi khóc nức nở khi ngồi ở ghế đá sau lùm cây phía sân sau của trường...chỗ này vắng vẻ, ít người qua lại..là nơi khiến tôi có thể giải tỏa nỗi lòng ảm ức bấy lâu nay của mình..

-Hằng, sao vậy?

Một giọng nói trầm ấm vang lên làm tôi ngẩn người vì cái giọng này là của Phong mà..thế là tôi thôi khóc, ngược mắt lên...Phong đứng đó, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, cậu ta nhìn tôi bằng đôi mắt dịu dàng:

- Sao lại ngồi đây khóc 1 mình vậy?

-Mình...không sao..

Tôi vội lúc lắc đầu..bị Phong bắt gặp trong hoàn cảnh này thật là khó xử..

Phong ngồi xuống cạnh tôi..im lặng, rồi cậu ấy đưa cho tôi 1 hộp sữa cam Yomost..

-Hằng, uống đi...

-Ồ.

Tôi lúng túng..khi người con gái khóc, con trai thường ươn khăn tay...còn chìa sữa ra bảo uống thì tôi chịu...trước vẻ mặt ngơ ngáo của tôi, cậu ấy cười giải thích..

-Hằng phải uống để lấy lại sức sau khi khóc chứ...

Lời nói đó của Phong làm tôi bật cười...và tôi ngượng nghịu đón lấy hộp sữa từ tay cậu ấy..

-Hằng này.

-Gì vậy?

Tôi nhìn cậu ấy ngơ ngác..

-Hằng cười rất dễ thương..

ĐỂ THƯƠNG...2 tiếng đó làm cho tôi loạn nhịp tim, tăng huyết áp..mặt đỏ rần rần..

-Để thương á? Ai cũng bảo khi tôi cười thì mắt tôi bị híp lại cả....mắt tôi..mí lộn mà..

Nói đến đó là tôi nghĩ đến Huy...hần chắc là sung sướng lắm khi tôi thú nhận điều này..

-Không...Phong thấy có sao đâu...nhìn ấn tượng đó chứ,..

-Có đứa còn chê Hằng mũi tẹt nữa...

Không hiểu sao tôi lại đi kể với Phong chuyện đó nhỉ...

-Dân Việt Nam thì mũi phải tẹt chứ, mũi Phong cũng đâu có cao...

-Hằng toàn bị gọi là xác chết trôi thôi..

-Chẹp..đứa nào mà ác mồm ác miệng thế nhỉ...con gái mong da trắng như Hằng đấy....sự thực, Phong thấy Hằng không đẹp nhưng có duyên..mà con gái chỉ cần có duyên là đủ Hằng ạ...

Phong nói và nở 1 nụ cười....nụ cười ấy vốn dĩ đã đẹp, nhưng nay dưới ánh nắng lung lung nó càng đẹp hơn...và tôi cũng người lại để ngấm nụ cười đó...chợt nhận ra mình vô duyên quá, tôi quay lại cầm cùi uống tiếp sữa của mình...

8. Chương 8

Ôi, ước gì thời gian dừng trôi qua mà hãy dừng lại nhỉ....để Phong có thể ngồi cạnh tôi, mãi mãi...

Hôm nay là 1 ngày đặc biệt, ngày valentine..ngày của những người đang yêu nhau..thiệt là tội cho tôi..17 tuổi mà chưa có nụ hoa hồng nào, chưa biết đến cảm giác nắm tay người mình yêu là gì..chỉ biết nhìn những đứa bạn đang đắm chìm trong tình yêu của chúng...

Chao ôi, chúng thiệt là hạnh phúc, ước gì tôi được 1 lần như chúng nhỉ...

“but if you want cry , cry on my shoulder”

Tiếng chuông điện thoại vang lên réo rắt, vớ lấy nó..tôi ngạc nhiên..1 số điện thoại lạ hươ lạ hoắc..

Huy...hic, trong 1 thoáng tôi cứ hy vọng đó là Phong nhưng hóa ra..mà quái, sao hần biết số tôi nhỉ?

< hỏi=“” làm=“” gì=“” mà=“” lắm=“” thế=“”>

Hần gắt..tôi cũng tức lắm, mới hỏi được 2 câu mà vặn hỏi nhiều...mà dạo này hần quái lắm..từ xưng hô tôi -cô chuyển sang Huy -Hằng..nghe nổi da gà kinh khủng..

< có=“” chuyện=“” gì=“” không=“” vậy?=“”>

< ờ,=“” 1=“” chuyện=“” rất=“” quan=“” trọng=“”>

Hần nói úp úp mở mở làm tôi mệt mỏi..

< à,=“” tôi=“” nay=“” chơi=“” valentine=“” với=“” huy=“” nhé=“”>

< chơi=“” với=“” cậu?=“”>

Tôi ngã người ra..trời ạ, sao hần dai thế chứ?..Chẳng phải tôi đã nói rõ tình cảm của tôi rồi ư?..Sao hần cứ thích đẩy người ta vào 1 tình thế khó xử thế nhỉ?

Tôi nhanh trí phịa 1 lí do..Hi, hần sẽ không thể kéo tôi đi cùng hần được..thông minh đấy chứ?

< cô=“” đi=“” hải=“” phòng=“” mà=“” bỏ=“” quên=“” cái=“” đầu=“” mình=“” ở=“” hà=“” nội=“” hả?=“”>

Hần nói giọng xỏ xiên...quên đầu ở Hà Nội là sao nhỉ?..không lẽ..tôi ngóc đầu ra cửa sổ..Trời ạ, hần đang đứng chính ỉnh bên kia đường, tay vẫy vẫy và cười rất chi là đều nữa..

..Mà nói đều thế thôi chứ thực ra đẹp chói lóa kinh khủng..đến nổi mà mấy đứa con gái đại trai dưới đường cứ thi nhau liếc mắt đưa tình, cầm di động chụp hình hần loạn xà ngầu..

< thôi,="” tôi="” ko="” đi="” được="” đâu="”>

< không="” đi="” được="” à?="” thế="” để="” huy="” công="” đi="” nhé?="”>

< mấy="” ngày="” nay="” mưa="” nắng="” thất="” thường="” nên="” đầu="” cậu="” có="” vẫn="” đề="” à?...tôi="” ko="” đi,="” tôi="” ko="” thích="” đi="”>

< cô="” bản="” tiện="” nó="” vừa="” vừa="” thôi="” chứ?="”>

Hắn hét và trợn trừng mắt lên cửa sổ nhòm tôi..mấy đứa con gái cũng nhìn lên theo..

< hay="” cô="” lỡ="” hẹn="” với="” thằng="” phong="” rồi?="”>

Tiếng hắn to dã man, tàn bạo....Ngại quá, vì bây giờ đám con gái lượn lờ quanh hắn rất nhiều..mà tôi thì chẳng muốn ai biết chuyện tôi thích thầm Phong cả:

< bé="” lại="” cái="” mềm="” dùm,="” bị="” down="” à?="”>

Tôi gắt :

Giọng hắn hờn hờ và vẻ mặt thì mừng rơn giống như con nít vậy...

..Tôi mệt mỏi vớ lấy bộ quần áo trong tủ...thôi thì đi vậy nhưng trong đêm đi chơi này tôi sẽ cố làm rõ chuyện tình cảm với hắn 1 lần nữa..

-Cái gì? Đi bộ hả?

Tôi trợn tròn mắt nhìn hắn....chả là hắn bắt tôi đi bộ cùng hắn đến rạp chiếu Phim mà...mà rạp đó thì xa nhà tôi lắm...

-UH, phải đi cho nó lãng mạn chứ.

-Bạt mạng thì có.

Tôi lăm bằm nhưng mà sau nghĩ lại cũng thấy may, tuy xa 1 tí nhưng được cái an toàn..chứ đi với hắn không khéo hắn rủ ga đưa tôi với hắn lao vào cái huyết nào được đào sẵn cũng nên...

Choáng..choáng hiệp 2..

Nếu trong ngày này bạn và người iu đi xem phim thì sẽ xem phim gì?...Chắc là love story, casabanca, yêu là cườihoặc đại loại là những phim như vậy..nhưng Huy thì không, chẳng hiểu hắn nghĩ cái quái gì khi mua vé cho tôi coi bộ phim: “xác chết trên mái nhà”

Tôi nhìn cái poster của phim rồi nhìn hắn..:

-Bị điên không?

-Không.

-Thần kinh ổn định chứ?

-Ổn định.

-Nhiễm sắc thể đầy đủ?

-Đầy đủ.

-Thế sao lại cho tôi coi cái phim này trong ngày valetine?

-Ủa? Sợ à? Người như Hằng mà thờ ơ, sợ phim kinh dị à?

Hắn nhếch mép cười..lời hắn nói đã chạm đến lòng tự ái của tôi:

-Tất nhiên là tôi không sợ...tôi chẳng việc gì phải sợ cả.

Tôi cố nói cứng.

-Vậy thì vào thôi..hy vọng coi xong phim này Hằng rút ra bài học cho chính mình..Thôi, vào trước đi, Huy đi mua bỏng ngô nhé.

Hắn nói rồi bỏ đi...còn tôi thì đứng lại đó bặm môi suy nghĩ..gì mà bài học chứ...khó hiểu quá đi mất...

Bộ phim ‘xác chết trên mái nhà’ kể về 1 cô gái yêu thầm 1 chàng trai (giống tôi quá)..nhưng trớ trêu thay anh ta không yêu cô ta mà chỉ lợi dụng sự ngây thơ, tin người của cô, và vì lòng tham của mình...anh chàng đã giết chết cô để cướp đoạt tài sản sau đó quăng xác cô trên mái nhà bỏ hoang...nhưng hồn cô vẫn còn vẩn vơ, luôn luôn tìm cách đe dọa, báo thù gã kia..

Coi phim này, tôi và mấy người trong rạp ớn lạnh, người cứ run lên bần bật...nhưng Huy thì không, hắn coi phim này như phim hoạt hình vậy...thỉnh thoảng lại để thêm vài câu đại loại như:

-Cho đáng, ai bảo con gái mà vô duyên, cứ bám theo thằng đó, đáng ra nên từ bỏ sớm thì đâu đến nỗi..

Hay:

-Lòng người khó đo được..đừng có thấy bề ngoài lịch sự, ga lăng mà không đề phòng..

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Mọi người trong rạp rú lên khi đến cảnh cuối phim..cô gái đẩy chàng trai từ trên lầu hai xuống... Người hấn ta ngập ngụa trong vũng máu...còn cô gái trong bộ đồ trắng toát, tóc tai rũ rượi thì cất tiếng cười man di, mọi rợ... Sau đó đèn sáng choang, mọi người định thần lại và lục tục kéo nhau ra về, tay họ còn ôm lấy ngực mình...Tôi và Huy cũng đứng lên...Giờ tôi mới để ý, cánh tay hấn hấn lên đầy những vết bầm của tôi khi sợ quá..

-Đau không?

-Tất nhiên là đau.

-Xin lỗi, tôi không cố ý.

Tôi nhăn nhó nói....chắc hấn đau dữ lắm...vậy mà ngồi suốt buổi hấn chần rên lên tí nào..

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên...đó là bài ‘Run to you’, 1 bài tôi rất thích trong audition.

-Chờ tí, tôi nghe điện thoại.

Hấn nói...tôi gật đầu...Hic, nói thật là bây giờ tôi mong hấn nghe xong thật nhanh và quay lại với tôi..tôi vẫn còn bị bộ phim kia ám ảnh...đứng đây lâu không khéo tôi chết vì sợ mất.

< sao=“” ông...thành=“” công=“” không?=“” chắc=“” là=“” nà=“” ôm=“” chặt=“” lấy=“” ông=“” vì=“” sợ=“” hả?=“” >

< ôm=“” khi=“” hằng=“” bám=“” tay=“” tôi=“” thì=“” có...đau=“” chết=“” đi=“” được..lần=“” đỏ=“” lên=“” rồi=“” này=“” >

< thế=“” à..sao=“” tôi=“” dất=“” mấy=“” con=“” bò=“” đi=“” coi...đến=“” đoạn=“” cao=“” trao=“” chúng=“” đều=“” ôm=“” lấy=“” tôi=“” thế=“” nhĩ=“” >

< không=“” biết,=“” thôi=“” tôi=“” out=“” nhé,=“” tôi=“” không=“” muốn=“” hằng=“” chờ=“” lâu=“” >

< uh,=“” bye=“” >

Chỉ 5 phút sau Huy đã quay lại và kéo tôi đi chơi công viên cùng hấn..tất nhiên là tôi từ chối vì nghĩ đến viễn cảnh phải đi bộ đến mòn dép và chen chúc trong dòng người là tôi cười không nổi nữa..Nhưng Huy nào có chịu nghe theo lời người khác đâu..hấn lôi tôi đi bằng tất cả sự nhiệt tình của hấn:

-Đi chơi cho vui mà..Hằng sợ gì chứ...sợ đi nhiều xấu người hả...Yên tâm, xấu thì cũng đã xấu sẵn rồi..

Công viên hôm nay sáng choang với đủ loại đèn màu, đẹp hơn với nhiều loại dây trang trí, thêm vào đó là các bài hát dành cho ngày lễ valentine vang lên 1 cách du dương, trầm bổng, những bông hoa hồng, những món đồ lưu niệm dễ thương được những người bán hàng mời chào niềm nở...

-Woa, mấy con thú này dễ thương quá.

Tôi reo lên suýt soa và quay sang Huy để tìm kiếm sự đồng tình..Ừa? Hấn đâu rồi, mới bên cạnh tôi mà...Chắc là tôi lạc mất hấn rồi..

-HUY ƠI, HUY ƠI.

Tôi gọi thất thanh và cố len lỏi từ chỗ này đến chỗ khác để kiếm hấn..bực..bực kinh khủng...

Kia rồi, tôi thấy hấn đang đứng ở sân dưới...hấn đang vẫy vẫy tay với tôi, cười rõ tươi với một bó hoa hồng nhung đỏ trên tay..

Nhìn thấy cảnh tượng đó, tự dưng cảm giác giận dữ của tôi biến mất hấn..thay vào đó là cảm giác..vui vui mới kì chứ.

Đang chạy xuống mấy bậc thềm để đến chỗ hấn thì:

-Á! ĐAU.

Tôi kêu lên thất thanh, 1 thằng con trai đã tông phải tôi làm sảy chân, ngã xuống..Hic, đau quá, đau chết đi được, tôi nghĩ là tôi bị trật chân rồi...và nước mắt tôi bắt đầu trào ra...đã thế gã kia còn quát:

-Con nhỏ xấu xí kia, đi kiểu gì mà đụng tao hả?

Điều tiếp theo hấn biết là 1 tên khác nhảy xổ vào, túm lấy cổ áo hấn, đó chính là Huy, cậu ta đang trừng mắt đầy giận dữ:

-MÀY XÕ NGẢ BẠN GÁI TAO MÀ CÒN DÁM NÓI BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ À? TAO DẶN CHO MÀY 1 TRẬN BÂY GIỜ.

-Ui em, anh ơi...em...em không biết...anh tha cho em.

Gã kia 1 phút trước còn hống hách là thế mà bây giờ trước Huy, hấn co rúm lại như 1 con chuột nhắt bị mèo dồn đến chân tường..

-Huy, đừng gây chuyện nữa.

Tôi nhăn nhó nói..người ta xúm lại chỗ chúng tôi mỗi lúc một đông...

Huy nhìn tôi rồi nhìn gã nọ, sau đó cậu buông cổ áo hấn ra thật mạnh đến nỗi hấn ngã dúi xuống sàn:

-May ày đấy...tao mà biết mày học trường nào thì y như rằng ngày mai tao kéo người lên đập liền..BIẾN.

Rồi Huy chạy đến chỗ tôi, lo lắng hỏi:

-Đau lắm không..?

Tôi gạt đầu, nước mắt ngấn dài...

-Chắc là trật chân rồi..ngồi yên để tôi nắn lại cho nhé...

Huy nói và túm lấy cổ chân tôi..

-Không...không.

Tôi giãy nảy người lên:

-Đừng..AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Trong 1 giây tôi cứ tưởng mình đã ngất vì đau rồi, hic...đau thấy xương, thấu tủy luôn..nhưng đúng như lời 1 bài hát:

“nhưng thà đau, đau 1 lần rồi thôi..còn hơn cứ đau trọn đời..”.

Giờ đây tôi đã cảm thấy bớt đau hơn rất nhiều...

-Xúi quẩy quá, Huy tính làm Hằng bất ngờ nên chạy đi mua hoa...

Rồi hần quanh quất nhìn xung quanh và mặt hần trở nên nhăn nhó khi thấy bó hoa đã bị dẫm nát dưới bước chân của những người qua lại (chắc là khi thấy tôi ngã, hần vứt hoa chạy vội lại đó mà)

Đỡ tôi đứng dậy, hần đề nghị:

-Hay để Huy đi mua bó khác nhé.

-Không, không cần...

Tôi vội nói:

-Dù sao cũng hơn 9 h rồi, tôi phải về bây giờ...

Nghe đến đó, mặt hần xụ xuống...Chà, nếu ban đầu tôi ghét hần vì hần hống hách, kiêu ngạo thì giờ đây tôi lại thấy ở hần có chút gì đó dễ thương, đáng yêu lạ lùng mới kinh chứ..

9. Chương 9

-Hằng à, để Huy công nhé.

Hần nói khi thấy tôi bước đi 1 cách khó nhọc bên vệ đường..

-Không, tôi có đau đến độ không đi được đâu...tôi vẫn đi được nè.

Tôi tươi cười nói...Thú thực, nghĩ đến chuyện hần công tôi thôi là tôi đã thấy khiếp lắm rồi..thể nào mấy người đi đường thấy cũng sẽ nói vào tai nhau “Bọn trẻ thời này học đòi phim Hàn” à coi..

Đột nhiên hần bế xốc tôi lên vai làm tôi choáng nặng, tôi la oai oái:

-LÀM CÁI GÌ VẬY? THẢ TÔI XUỐNG ĐI.

-Giờ Hằng thích đi như thế này hay là công, chọn đi.

-THẢ TÔI RA

-Không.

Hần vẫn lì lợm nói và bước về phía trước....

-Thôi được rồi, công.

Tôi nói 1 cách chịu thua....đến đó hần mới chịu buông tôi ra..hic, tôi tuyên bố tôi rút lại sự nhận xét dễ thương, đáng yêu về hần...hần vẫn là 1 thằng độc tài, phát xít, đáng ghét...

Được hần công, tôi thấy ngại ngại thể nào ấy, mặt tôi đỏ rần lên và tôi cố gắng tăng lời tiếng cười khúc khích của những người đi đường..

-Này, năm nay là năm tuổi của Hằng à?

Huy hỏi.....năm tuổi á....tôi ngỡ ngáo...không, tuổi tôi đâu phải tuổi Hợi...Á.

-Tôi có khiến cậu công tôi đâu mà cậu nói này nói nọ, thả tôi xuống...

Tôi vùng vằng nhưng Huy nào đâu có chịu, hần bặm môi, quát:

-Có ngồi yên không?...Hằng thích nhảy như con Căng -gu-ru trên lưng tôi lắm à?

Quá đáng...quá đáng kinh khủng...

-Này, cậu đòi công tôi cho bằng được, giờ lại chê tôi nặng như hơi..thả tôi xuống, tôi có thể tự đi bằng đôi chân của mình...

-Ý tôi là dù Hằng nặng nhưng tôi vẫn cố gắng công đến cùng...vì vậy thương lấy cái thân tôi mà ngồi yên dùm đi..

Tôi lườm mắt nhìn hắn rồi cũng ngồi yên...Thôi kệ, cãi cò gì với hắn ệt, cứ ngồi trên lưng hắn mà ngắm sao cho sướng..

-Hằng này, Hằng đã cảm thấy đỡ ghét Huy phần nào chưa?

Đột ngột hắn hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ , mơ tưởng của tôi :

-Thế cậu thích tôi nói thẳng hay nói 1 cách lịch sự.

Tôi châm chọc...

-Tôi biết câu trả lời rồi...nhưng tôi sẽ không từ bỏ việc thích Hằng đâu...tôi đang cố gắng thay đổi từng chút 1...

Lời hắn nói làm tôi xốn xang lòng..hic, ai mà ngờ đây là hot boy trường tôi chứ...mới cách đây mấy tháng trước còn kiêu ngạo, hách dịch, coi mình là tròng tâm vũ trụ, thay bồ như thay áo, coi con gái chỉ là trò chơi thể mà giờ đây lại đi thích 1 con bé như tôi, lại nói những lời như thế này...

-Làm sao mà cậu lại thích tôi được nhỉ? Một con bé như tôi chẳng xứng với cậu chút nào..Thêm vào đó, con bé đó lại không ưa cậu mới khổ chứ...

-Thì tôi có bao giờ ngờ tới là tôi sẽ kết 1 nhỏ như Hằng đâu...Mà Hằng biết không, theo sự tính toán của tôi, thì nếu tôi kết hôn với Hằng thì thế hệ thứ nhất sinh ra sẽ mất 2 mí, mũi cao thẳng giống tôi nhưng mà đến đời thứ 2 thế nào cũng sẽ xuất hiện 1 vài đứa mang tính trạng lặn, tức mất 1 mí, mũi tẹt giống Hằng à coi...

Nói đến đó hắn bật cười ha hả làm tôi tức đến độ bầm gan tím ruột:

-CƯỜI GÌ MÀ CƯỜI, CƯỜI NHƯ CÔNG NÔNG LÊN DỐC, NHƯ XE BEN ĐỔ ĐÁ MÀ CƯỜI...

-Hằng ko cần phải tỏ thái độ hậm hực như vậy đâu ..

Hắn nói bằng giọng mỉa mai... Ồi giờ ơi, vậy mà bảo sẽ cố gắng thay đổi vì tôi đấy, cũng may thần kinh tôi được cái bình thường, ổn định nên chẳng thèm nghe những lời hắn nói ...

À, phải rồi ...còn chuyện này nữaphải làm rõ tình cảm của mình với hắn ...tôi chẳng muốn tình trạng khó xử mỗi khi gặp hắn phải kéo dài lâu nữa ...

-Huy à?

-Gì vậy?

-Tôi ...tôi muốn nói ...

Tôi áp úng trả lời ...Trời, chẳng biết phải bắt đầu từ đâu nữa ..thực lòng tôi ko ưa Huy nhưng cũng chẳng muốn phải làm hắn buồn ...

-Cậu ..cậu ...đừng có thích tôi nữalàm như vậy tôi khó nghĩ lắm ...

-Đừng nói nữa, tôi không nghe .

Hắn gằn giọng nói ..còn tôi vẫn tiếp tục gan lì:

-Làm như vậy chỉ có mình cậu mệt mỗi thôi ...tôi vẫn thích Phong mà ..

-TÔI KHÔNG MUỐN NGHE .

Hắn hét to mà giơ tay bịt tai lại mà quên khuấy mất là đang công tôi ...vậy là tôi rút cái bịch xuống đất... TÊ TÁI... Đó là 2 từ miêu tả cảm xúc của tôi lúc này ..

-Xin lỗi .

Hắn ríu rít nói và dìu tôi đứng dậy... phải vất vả lắm tôi mới có thể đứng lên được và tuyệt nhiên, tôi không hề rên la hay nhỏ 1 giọt nước mắt nào...đừng hỏi tại sao tôi không biết đau, vì tôi đã quá đau...mất cảm giác rồi đó các bạn ạ...

-Để tôi công tiếp cho ..

Hắn đề nghị 1 cách ...dè dặt:

-Thôi không cần . Huy tha cho Hằng dùm...Hằng chưa đóng bảo hiểm đầy đủ...

-Tôi không cố ý mà...

-Dạ, Hằng có dám nói Huy cố ý đâu... Hằng sợ mình mạo phạm Huy cái gì nữa Huy đẩy mình vào gầm xe tải nữa thì chết ..

-Đừng nói kiểu vậy chứ...nghe sồn da gà nè... Hằng đâu phải là loại chấp vặt hả ...

-THẾ HẢ? THẾ CẬU THỬ RÓT 1 CÁI, TIẾP ĐẤT NHANH, GỌN, NHẸ NHƯ TÔI XEM THỬ CÓ CHẤP VẬT KHÔNG?

Tôi nổi điên lên và hét to... mãi một lúc sau khi đã trấn tĩnh lại, tôi cố kìm nén cơn bực bội của mình:

-Cậu về đi, nhà tôi gần đây, tôi có thể tự về được...

-Để tôi đưa thêm đoạn nữa...

-Không, không cần

Tôi gạt phăng đi... Huy nhìn tôi rồi thở dài:

-Thôi, được rồi, tôi về .

Rồi hắn dứt tay vào túi áo, rút ra 1 món quà và dúi nó vào tay tôi ..

-Gì vậy?

Tôi ngạc nhiên.

-Quà

-Ồ

Tôi giãy nảy .

-Tôi không nhận đâu, nếu là ngày 20/10 hay 8/3 hoặc sinh nhật tôi thì tôi sẵn sàng nhưng hôm nay là valentine nên tôi không thể nhận được ..

Mặt Huy cau lại :

-Hằng tẻ vừa thôi chứ... bấm tay tôi đến tím, sau đó tôi công Hằng về...

-Tôi đâu có bắt...

-Thì tôi tự nguyện nhưng tôi không dối là không mệt... Giờ Hằng lại trả lại quà tôi tặng, có biết đây là lần đầu tôi tặng quà valentine cho con gái không???

-Thôi tôi về đây, món quà đó Hằng muốn quăng thì tùy .

Hắn nói bằng giọng giận dữ và bỏ đi 1 cách vội vã....

-Ồ... HUY... QUAY LẠI...

Tôi gọi với theo... nhưng hắn lại bịt chặt tai lại... cái điệu bộ của hắn y chang 1 thằng con nít, thấy mà ghét

Món quà hắn tặng tôi là chiếc IPOD và 1 hộp chocolate Bỉ kèm theo đó là 1 tấm thiệp dễ thương với dòng chữ:thich1nguoi.kiss.to... Đều...đều...lần đầu tiên mà tặng quà cho con gái mà ghi những lời này thì đúng xạo...xạo kinh khủng khiếp..

Mà chiếc Ipod này quá đẹp, quá xa xỉ đối với một đứa con gái như tôi. Nó luôn là niềm mơ ước, ám ảnh ngay cả trong giấc mơ...nhưng...tôi phải trả lại gấp, tôi không muốn mang tiếng là đào mỏ hẳn nữa..

“but if you want cry, cry on my shoulder”

Vớ lấy cái điện thoại...tôi thấy số máy của Huy hiện ra, cũng may, vừa đúng lúc:

-Alo, Huy à.

-uh, mở quà ra chưa?

-Mở rồi, mà tôi không lấy đâu, cậu tặng thứ xa xỉ phẩm quá.

-KHÔNG LẤY LÀ THẾ NÀO? TÔI KHÔNG LẤY QUÀ TRẢ LẠI ĐÂU... XUI LẮM... HẰNG THÍCH QUẢNG CŨNG ĐƯỢC NHƯNG ĐỪNG CÓ TRẢ LẠI.

Hắn hét toáng lên và tắt máy cái rụp...làm tôi chỉ kịp gào lên mấy tiếng: ALO, ALO...

Tôi là Huy, năm nay 17 tuổi, hiện đang học cấp 3 Sao Vàng...

Hắn là các bạn đã coi phim “người đàn bà yếu đuối” rồi nhỉ? chắc là có biết đến câu hát:

“nào ai biết ra sao kiếp người, nhiều đắng cay trong tiếng cười”...chẹp, tôi cũng đang lâm vào hoàn cảnh tương tự...tôi chẳng thể ngờ 1 thằng được mọi người phong danh hiệu là “hot boy” như tôi lại đi phải lòng 1 con nhỏ bình thường, mà tệ hơn con nhỏ đi lại đi thương thầm 1 thằng ngay trong lớp của tôi, làm tôi chẳng thể nào cảnh cáo hay đập thẳng đó 1 trận được mặc dù bản thân rất muốn... bực... bực kinh khủng...

-Ê, cái mặt ông sao khó coi vậy?

Tuấn, 1 trong 2 thằng bạn nói khổ của tôi hỏi...

- Chắc là lại chuyện với em Hằng đó mà... Tội nghiệp, cu cậu lần đầu tiên lụy vì tình..

Thằng Nghĩa nhe răng cười nhưng khi thấy tôi cau mày lại nó bèn thôi, chẳng dám hó hé...

-Ủa? Không phải ông hẹn hò ồi đứa, kinh nghiệm cửa gái đầy mình hay sao?

Tuấn tò mò hỏi:

-Tôi có cửa gì đâu... tự dưng mấy con nhỏ đó nhảy xổ vào đấy chứ, tôi cũng vờn qua, vờn lại cho vui... nhưng Hằng là tôi thích thiệt, nhưng mà hể 2 đứa ngồi gần là lại có chuyện... chán thế cơ chứ...

-Vậy thì để tụi anh bày cho.

Thằng Nghĩa cười hì hì và nó kéo thằng Tuấn sang phía nó:

-Nhìn đây Huy, tôi là ông còn Tuấn là Hằng....Hằng à.

Giọng nó bỗng trở nên nhỏ nhẹ:

-Em. Xin em hãy nhìn vào đôi mắt anh đây...

-Có cần phải sến như thế không?

Tôi cau có hỏi và tưởng tượng ra khuôn mặt méo mó của Hằng khi nghe tôi phát ngôn câu này xong...

-Im đi, nghe tôi nói này... con gái thích sự dịu dàng và lãng mạn... vì vậy vào những giờ phút như thế này cần nói với nàng bằng tất cả sự trù mến....em... em có thấy gì khi nhìn vào đôi mắt anh không?

-Dạ có.

Thằng Tuấn chớp mắt:

-Em thấy 1 bầu trời toàn ghen...

-HaHa.

Tôi ôm bụng cười sặc sụa...tất nhiên 1 thằng bảnh bao như Nghĩa thì đào đâu ra ghen... nhưng mà lời của thằng Tuấn là nó ngại kinh khủng...thế là 2 thằng rượt đuổi nhau khắp nhà tôi từ phòng này sang phòng nọ.

10. Chương 10

-Thôi, tụi này về.

Hai thằng ngồi trên chiếc Dylan vẫy tay chào tôi trước cổng nhà...

-Uh, cút về đi

Tôi khẽ cười nói...đột nhiên :

-Này, hỏi thiệt...con gái thích tôi hay thằng Phong hơn?

-Phong?

Thằng Tuấn trố mắt :

-Sao tự nhiên lôi cái thằng chuyên "giáo dục công dân" đó vào vậy?

-Này...hay....nó là tình địch của ông?

Nghĩa nói giọng nghi nghi hoặc hoặc...

-Nói nhiều, trả lời coi.

-Uh, thì ông cứ làm 1 bảng so sánh đi.. nếu xét về giàu thì ông ăn đứt nó....nếu nói về đẹp trai thì nó đẹp theo kiểu công tử... còn ông bụi bặm, ngạo ngạo, lì lì nên con gái sẽ kết ông hơn... thêm vào đó ông cũng thông minh, học hành tanh tưởi chẳng kém ai, ông giao tiếp rộng hơn nó, bọn con trai trong trường cũng thích đánh bạn với ông hơn....còn cái thằng đó, nói thẳng bọn tôi chẳng thích chơi, nó chính chắn quá so với bọn mình, lại thuộc dạng con trai ngoan, đạo đức, sống có khuôn phép..không hút thuốc, không rượt bia, không sát gái, sống cứ như 1 con chiên ngoan đạo...chán chết.....mà thui, gần 11h rồi, bọn này out nha...

-uh, bye

-Hằng ơi, Hằng ơi.

Tiếp theo tiếng gọi đó là 1 tràng sữa in ỏi của mấy con cún nhà tôi...vội đặt bình tưới cây xuống bể cá gần đó, tôi chạy ra mở cổng...

-Ôi, Phong.

Tôi reo lên mừng rỡ và vội mở cửa cho cậu ấy, đồng thời nạt con Jupiter im miệng:

-Jupiter, mày có thôi sủa đi không? bạn tao mà...

Rồi tôi đẩy cửa ra cho Phong dắt xe máy vào...

-Phong tìm nhà Hằng có khó không?

-Không, mình đi qua đường này nhiều rồi mà.

Phong cười và sau khi dựng xe sát cạnh chiếc xe đạp của tôi, cậu vớ tay tới trước giỏ lấy 1túi quà to:

-Hằng này, bố mình mới đi Mỹ về, có chút choolate, mẹ bảo đem sang biếu làm quà.

-Cám ơn nhé

Tôi đỡ lấy túi quà từ tay Phong và cười nói:

-Cậu vào nhà chơi nhé, cho biết nhà biết người.

-à...ờ...

Phong gật đầu nói... hi, hèn gì... sáng nay khi vào ngoisao.net để dò trắc nghiệm cung hoàng đạo... người ta đã phán tôi rằng tôi sẽ có 1 ngày tuyệt vời và lãng mạn...hehe, từ này tôi sẽ đi quảng cáo trang này mới được... đúng là 1 trang web hay ho, dễ thương kinh khủng.

-Phong uống nước này.

Tôi đẩy ra ly nước cam cho Phong và ngồi xuống ghế đối diện.

-Cảm ơn Hằng nghe, ủa..mà 2 bác đâu rồi?

-à, mẹ mình về quê ăn giỗ...bố đi làm phóng sự ở Đà Nẵng..chị ở với chồng tại Vũng Tàu...thành thử mình ở nhà 1 mình.

-Thế Hằng có sợ ma không.?

-Sợ hả?

Tôi cười hì hì.

-Mấy tối nay mình toàn rủ cái Hoa đến ngủ cùng..ma thì chả sợ, chỉ sợ người.

Rồi sau đó không khí im lặng quá, chẳng biết phải làm gì, tôi bèn vọc tay vào túi quà. Lấy ra 1 viên kẹo chocolate và bóc vỏ cho vào miệng... Chu choa, tôi suýt soa.

-Chà, ngon kinh khủng Phong à.

-Hằng có thích ăn chocolate không?

-Có chứ...về ăn, Hằng thích ăn nhất chocolate, về phim : Hằng thích coi phim tình cảm Hàn quốc, còn màu sắc Hằng thích nhất là màu đỏ và màu hồng.

-Màu đỏ và hồng?

Phong lặp lại và khẽ cười:

-Hằng toàn thích màu rực rỡ thôi nhỉ? Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng tươi tắn thế đâu...nó còn có cả màu xám, màu lam, và đôi khi cả màu đen nữa.

-Thế Phong thích nhất màu gì?

Tôi tò mò hỏi:

-À, mình thích màu xanh dương nhất..không hiểu sao khi nhìn màu đó mình có cảm giác bình yên lạ lùng...
Bỗng đột nhiên...

-HÀNG OI????????

Tôi thở dài thườn thượt vì “đã nghe tiếng Huy lùa trong gió”...và trong lòng tôi lúc này đang than khóc cho số phận hẩm hiu của mình....Tại sao lúc nào hấn cũng chọn đúng lúc mà ám thế nhỉ?

-Hằng à , hình như Huy.

Phong nhắc khéo khi thấy tôi ngồi ì ra đó.

-À...ờ.

Tôi ậm ờ nói và miễn cưỡng đứng lên lê chân ra sân...hấn kia rồi, cười tươi roi rói bên cạnh chiếc SH...hic, con nhà giàu có khác, nay lựa xe này, mai lái xe khác ~~> ghét.

-Cơn lốc nào đưa cậu đến đây vậy?

Tôi vừa mở cổng vừa hỏi.

-Cơn lốc tình yêu.

Hấn nhe răng cười nói...còn tôi, tôi cũng nở 1 nụ cười e lệ, hàm tiếu.

-Nói xằng bậy vừa thôi, tôi sút chó ra cần cho bây giờ.

-Đâu, chó nhà Hằng dễ thương thế mà.

Hắn suýt xoa nói...Trời ạ, tôi đưa mắt nhìn xuống dưới chân hắn thì 3 con: Jupiter, Dylan, Future thì nhau xun xoe, vẩy đuôi, liếm chân hắn...hic....tức ói máu...1 lũ phản chủ.

-Ai trong vậy Hằng?

Hắn chỉ tay vào chiếc xe máy của Phong thắc mắc hỏi..

-À....xe..xe bố tôi.

Có lẽ khi đó tôi linh cảm nếu Huy biết đó là xe của Phong thì Huy sẽ gây chuyện hay sao ấy nên mới bịa ra như vậy...nhưng...

- Minh về Hằng nhé

Thì ra Phong xuất hiện sau lưng tôi từ lúc nào.

-Phong thành bố Hằng từ khi nào vậy?

Huy quay sang tôi nhếch mép hỏi đều, còn tôi..ngại quá nên không dám ngẩng lên, mắt cứ dán chặt xuống đất....rồi cậu ta quay sang Phong, trợn mắt hỏi bằng giọng không lấy gì làm thân thiện lắm:

-Ông đến có chuyện gì vậy?

-Bố mẹ bảo tôi đem chocolate đến biếu nhà Hằng.

Phong nói bằng giọng khó chịu..rồi lẳng lặng quay sang dắt xe máy...tôi đoán có lẽ cậu ấy khó chịu trước thái độ của Huy lắm nhưng vẫn cố tươi cười chào tạm biệt tôi trước khi về.

Đợi cho Phong đi khuất, Huy cau có hỏi :

-Nó tặng cô chocolate à?

-Uh đó mà sao.

Tôi nói bằng giọng thách thức:

-Ăn chưa?

-Một cái.

-Trước mặt nó?

-Tất nhiên.

Huy trợn trừng mắt nhìn tôi rồi quát lên :

-CÔ BỊ ĐIÊN À? LỖ NÓ BỎ THUỐC MÊ THÌ SAO?

-Thuốc mê?

Tôi nhăn mặt cóc hiểu hắn định nói cái quái gì?

-Chứ sao nữa...rủi hắn bỏ thuốc mê vào đó...rồi Hằng ăn...sau đó thì Phong sẽ....Hằng còn dại lắm...con gái thì phải cẩn thận chứ?...Khôn 3 năm dại 1 giờ mà.

-THÔI ĐI.

Tôi hét lên khi nghe hắn nói...ngứa tai kinh khủng:

-Bộ cậu tưởng ai cũng dè như cậu hết à? Phong là người đáng hoàng, chưa bao giờ nói xấu Huy vì vậy Huy đừng có đi chụp mũ cho cậu ấy.

Trước lời nói của tôi, Huy cứng họng, chẳng cãi lại được gì...tuy nhiên hắn vẫn lì lợm làm bằm:

-Ai bảo hắn cứ dây vào Hằng làm gì.

-Còn nói sáng nữa à?

Tôi quát mắt nhìn hắn:

-Mà đến đây làm gì vậy?

-Ồ..đến...mượn..mượn vở toán.

Hắn ấp úng nói... Tôi nhìn hắn như nhìn vật thể lạ:

-Bị điên à? Tôi học A7, cậu học A1. Giáo viên dạy khác nhau thì mượn vở thế nào được?

-À...ờ.

Hắn lúng túng thấy rõ...rồi hắn nói bằng giọng gắt gỏng:

-Tôi nhớ Hằng đấy thì sao?

-Nhớ tôi?

Tôi lặp lại...bất giác 2 má tôi đỏ bừng lên...

-Uh, 2 hôm nay không thấy Hằng đến lớp nên tôi thấy lo lo...

-Bị cảm.....nhưng giờ tôi đỡ rồi..

-Vậy à?...Đỡ chưa?

-Rồi..

Tự nhiên tôi thấy sên sên thế nào ấy..và 2 đứa cứ nhìn nhau mãi.

-Thôi tôi về, Hằng nhớ uống thuốc cẩn thận..mấy hôm nay trời trở lạnh phải mang áo ấm nghe...

Hắn dặn dò rồi chần chờ 1 lát, hắn leo lên xe rú ga phóng đi...

-Thế chuyện của bà với Huy ra sao rồi?

Hoa hỏi khi 2 đứa đắp chăn nằm ngủ.

-Sao là sao?

Tôi nhăn mũi...Trời ạ, bao giờ cũng thế...nếu đề tài trò chuyện của chúng tôi bắt đầu là điện ảnh, ca nhạc, diễn viên đẹp trai, đẹp gái nào đó thì kết thúc luôn là Huy.

-Bà biết không Hằng? Hai ngày nay không thấy bà đến lớp, mặt Huy buồn xo, tội nghiệp..

Rồi chợt nó nói băng quơ:

-Mà có nằm mơ tôi cũng không nghĩ bà với Huy là 1 cặp đầu nhé...tôi nghĩ bà thích Phong chứ.

- Hả?????????????—Tim tôi đập thịch một cái, mồ hôi thì túa ra...Hoa đang nói cái gì vậy?

-SAO..sao...bà biết?

Tôi lấp ba lấp bắp...không thể nào....cuốn sổ heo Boo đang nằm trong tay Huy mà, sao nó biết được chứ?

-Vậy là tôi đoán đúng nhé?

Hoa reo lên và ngồi bật dậy...tôi cũng dậy theo..

-Năm lớp 10 tôi đã thấy nghi nghi, Phong đi đâu bà cũng đảo mắt dõi theo đến đó, nghe ai kể về Phong là bà chống cằm ngồi nghe như nuốt lấy từng lời...thậm chí tôi còn thấy bà ghi 1 chữ P thật to lên mặt bàn nữa.

-Bà để ý kĩ quá đấy.

Tôi xụ mặt...Con ranh, nhạy cảm thật đấy...chuyện tôi thích Phong mà nó cũng biết, báỉ phục.

-Vậy kể cho tôi nghe “love story” của bà và Huy đi.

Hic...đến nước này thì tôi phải kể thôi...dù sao thì nói ra cho vơi bớt nỗi lòng chứ cứ ôm lấy 1 mình thì khó chịu lắm...hơn nữa Hoa là đứa ý tứ, lại kín mồm kín miệng nên chắc nó sẽ không kể lại cho ai nghe chuyện này...

11. Chương 11

...sau khi tóm tắt cho nó nghe cái chuyện tình bất đắc dĩ giữa tôi và Huy, nó chẳng những không thông cảm mà lại còn ôm bụng cười ha ha:

-Bà bị sao thế?

Tôi cau mặt :

-Bạn bè lâm vào hoàn cảnh nguy nan mà còn ngoác mồm, ngoác miệng ra mà cười được à?

-Ồ thì..

Hoa cổ bụm miệng:

-Vì chuyện của bà với Huy giống hệt trong phim “Định mệnh”, mà bà biết không...cuối cùng cái con bé trong phim ấy lại đi kết cái thằng nó tưởng chừng như là kẻ thù đời mới vui chứ.

-Vui cái con khỉ? Huy làm gì mà đẹp trai, tính cách như cái thằng trong phim đó...Hơn nữa cái thằng đó nó không bao giờ gọi con nhân vật chính bằng những cái tên mỉa mai như: xác chết trôi, xác ướp, mất bò câu con bay con đậu cả....nhưng mà...công nhận...đạo này hẳn có đỡ chê bai tôi hơn...

Tôi buồn rầu nói:

-Mà bà biết đấy tôi vẫn rất thích Phong nhưng có giải thích điều đó bao nhiêu lần Huy vẫn không chịu hiểu...

-Vậy bà nói đi, hãy nói sự thật cho Phong biết...lúc đó cả đồng rắc rối này sẽ chấm dứt và bà sẽ chẳng lo lắng về Huy, hay cuốn sổ nữa...

-Nhưng...

Tôi bậm môi.

-Tình bạn của tôi và Phong chỉ mới bắt đầu...nếu tôi nói là tôi mến cậu ấy và bị cậu ấy từ chối thì mọi chuyện sẽ khác...và tôi sẽ ngại vô cùng khi gặp cậu ấy.

Hoa nhìn tôi một lát rồi nói bằng giọng trầm ngâm:

-Nếu tôi là bà, tôi sẽ nói...Hằng này, nghe tôi, hãy nỏ 1 cú bùm đi, nếu Phong từ chối..cũng tốt...bà sẽ xác định được tình cảm của cậu ấy, à tất nhiên và sẽ buồn 1 thời gian nhưng sẽ quên, sẽ bắt đầu 1 tình yêu mới, còn nếu ngược lại thì quá tuyệt rồi...còn cứ dầy dụa như thế này thì mệt lắm.....

Giọng Hoa tự nhiên khàng khác :

-Bà biết không, hồi lớp 10 tôi mến 1 người...rồi đến khi người ấy quay sang bắt đầu tỏ thái độ thích tôi thì tôi lại lảng tránh...bởi vì tôi ngại, tôi đã cố tỏ ra lạnh lùng.....Ồ thì, cuối cùng cậu ấy tưởng tôi không thích cậu ấy nên lên 11, cậu ấy đã có bạn gái ...tôi buồn lắm, buồn rất nhiều, nếu cho thời gian quay lại thì tôi sẽ không làm thế nữa nhưng điều đó là không thể...Hằng, tôi không muốn bà phải hối tiếc giống tôi..

Hoa nói và 1 giọt nước long lanh trên khoé....sự thực là những lời nó nói phải làm tôi suy nghĩ rất nhiều.....hay là...

Lại là 1 tin nhắn nữa của Huy...hắn rất hay nhắn tin đều đặn cho tôi từ khi biết số...ban đầu những tin nhắn của hắn thường là kiểu: “xác chết, tôi ngủ mơ về tôi đấy”...’đừng có lại gần thằng Phong nha’về sau những tin nhắn của hắn bớt khủng bố và quan tâm đến tôi nhiều hơn :’trời trở lạnh đó, nhớ mang áo khoác’, ‘hôm nay thấy Hằng ho, nhớ uống thuốc’.. ..’Nghe nói Hằng bị điểm kém hả? Chắc tài năng ở dạng tiềm ẩn chưa phát tiết đấy mà, Huy sẵn sàng bỏ túc cho Hằng 1 buổi nếu cần’.....và đôi khi là những câu châm ngôn, triết lý như câu hôm nay chẳng hạn ‘đừng lấy người mình yêu mà hãy lấy người yêu mình’

Hì...tôi biết tổng là hắn định nghĩ gì rồi...đồ trẻ con.

Mà hình như tôi đã bớt ghét hẳn hơn hồi đầu rồi thì phải, đã thôi không còn chửi rửa hẳn nữa....mà đôi lúc ngẫm lại thì thấy tính hẳn có nhiều cái hay hay và đáng yêu nữa...

Đột nhiên tim tôi chùng xuống khi tưởng tượng ra vẻ mặt thất vọng của hẳn lúc tôi thông báo sẽ nói sự thật với Phong bất chấp kết quả...chắc hẳn sẽ giận và oán tôi kinh khủng nhưng biết làm sao được...tôi không thể vừa thích Phong vừa giả bộ làm bạn gái của hẳn...đạo đức giả và bắt cả 2 tay kinh khủng...tôi phải mạnh mẽ và quyết đoán thôi.. cứ dây dưa thế này thì kết quả sẽ không hay ho tí nào.

Lúc đi học về tôi đi ngang qua dãy hành lang chỗ Huy đứng...Hắn lúc nào cũng vậy, cũng là tâm điểm sáng chói giữa cả 1 đám nam lẫn nữ...ai cũng thích nghe hẳn nói chuyện và cười rõ to trước những lời nói hóm hỉnh của hẳn..Phải rồi, 1 người như Huy thì làm sao mà hợp với tôi được...cậu ấy cần phải có 1 người bạn gái thông minh, xinh đẹp, giỏi giang...đó ko thể là tôi được..và tôi nữa...tôi cũng cần có 1 người thích hợp có thể quan tâm, chia sẻ chứ không phải là 1 đối thủ có thể đấu khẩu 24/24 h.

-Chị là Hằng hả?

Một câu hỏi kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ và trở lại hiện thực..

-À...ờ

Tôi ngơ ngác gật đầu..trước mắt tôi bây giờ là 1 cô bé với khuôn mặt dễ thương, tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ và uốn thành từng lọn...

-Em là Vân...chị đi uống cafe với em nhé, em có chuyện muốn nói.

Tôi đồng ý và lòng thì thắc mắc không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra...

Tại tiệm cafe.

-Em nghe nói chị là bồ mới của anh Huy.

Thay vào cái giọng lễ phép hồi nãy là 1 cái giọng đầy châm biếm..

-Vậy chứ cô là ai?

Tôi hỏi bằng giọng khó chịu.

-Tôi là Vân, bồ cũ của anh ấy.

Bồ cũ? Rách việc thật...Nó muốn làm gì tôi...? Đập ghen chắc....được, đập thì đập..dù sao tôi cũng đang căng thẳng và sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào.

-Tôi tưởng anh Huy đá tôi để chạy theo ai?...hóa ra...tệ hơn cả bình thường nữa.

-Té ra cô gọi tôi ra đây để nói chuyện này à? Tôi tệ đấy thì sao? Còn cô..nhìn lại bản thân đi...trông xa giống con ma, nhìn gần giống con đần, nhìn nghiêng giống con điên, nhìn sát giống con mắt , nhìn ngang giống con tàng.

Tôi dốp lại...còn Vân, mặt cô ả đang tím tái...cố gắng kìm nén cơn giận, con bé nhếch môi:

-Chị tưởng bồ anh Huy là ngon lắm à..nhìn lại bản thân coi....chị thua xa anh ấy mọi mặt...có lẽ anh ấy cặp với chị vì chán con gái đẹp và muốn vờn chị như mèo vờn chuột...nhưng, để rồi coi, anh ấy sẽ chán ngấy chị sớm và đá chị 1 cách nhanh, gọn, nhẹ thôi..

Rồi nó đứng lên với lấy cặp sách, trước khi đi nó còn tặng tôi 1 câu đầy ẩn ý:

-Đừng bao giờ tin vào chuyện tình lợ lem và hoàng tử nghe chị...

Nhìn cái dáng đồng đà, đồng đánh của nó mà tôi tức lộn ruột...tôi bực vì những lời nó nói rất nhiều...tại sao nó lại kiếm chuyện với tôi trong khi tôi chẳng gây sự gì với nó chứ....

à...không, tôi biết lí do chứ..là Huy....từ khi dính vào Huy, cuộc sống của tôi thay đổi hoàn toàn...từ 1 người bình thường, vô tư, ham chơi, ham ngủ, sống ngoài vòng tiêu điểm, bàn tán của trường thì dùng 1 cái tôi trở nên nổi tiếng, bị chỉ trích bằng đủ những lời lẽ không hay ho gì dưới cái mác "Bồ Huy"....thôi kết thúc cho rồi, hãy đặt dấu chấm hết ọi chuyện điên rồ này lại...dù sao tôi và Huy cũng chẳng hợp nhau ở bất cứ

cái khoản nào hết và sức chịu đựng của tôi cũng có hạn, tôi không muốn mệt mỏi thêm 1 giây, 1 phút nào hết...

-Hằng sao vậy? Mệt à?

Giật mình tôi ngược mắt lên...thì ra là Phong..cậu ấy kẹp ghế đối diện ra và ngồi xuống, lo lắng hỏi:

-Sao vậy? Nhìn Hằng thấy không ổn lắm...

-À...ờ...Không có gì? Mà Phong làm gì ở đây vậy?

Tôi lơ ngơ hỏi.

-Đây là quán dì mình.

-Ra là thế.

Tôi lẩm bẩm...rồi vội nói :

-Phong này, ình xin lỗi chuyện hôm trước nhé, Huy bất lịch sự quá.

Phong ngó lơ đi đâu đó, giọng cậu ấy có vẻ là lạ:

-Chắc là Huy thích Hằng lắm nhỉ...mà đúng rồi, không thích sao cặp bồ được chứ.

-Phong à...thực ra..

Tôi vịn vịn bàn tay, nói 1 cách khổ sở :

-Mình và Huy không có chuyện gì hết.

Phong nhìn chăm chăm tôi và nói bằng giọng đôi phần giận dữ:

-Sao Hằng lúc nào cũng bảo giữa Hằng và Huy không có chuyện gì, chẳng có chuyện gì nhưng sự thực thì khác thế?

-Ồ...Mình...

-Nghe Hằng bảo là chẳng có chuyện gì giữa 2 người...mình cứ nghĩ cái tin cặp bồ chỉ là lời đồn vớ vẩn...nhưng...sao Hằng hay làm mình thất vọng vậy.

Phong nói giọng trách móc..còn tôi, tôi nghĩ là tôi sắp khóc rồi, hôm nay là 1 ngày vô cùng tồi tệ...

-Thôi mình về đây, Hằng đừng có để ý đến những lời mình nói..

Phong nói 1 cách chán nản và đứng lên..

-Phong à, sự thực là chuyện mình làm bồ Huy có nguyên do của nó...mình không muốn nhưng Huy có được quyền số..

Nước mắt tôi chảy ra.

-Cuốn sổ nào?

Phong hỏi giọng ngạc nhiên.

-Sổ heo Boo..Trong đó mình đã bảo là mình thích cậu.

Tôi nói lí nhí :

-Huy nhặt được nó..ban đầu cậu ấy bảo mình hãy nghe lời cậu ấy..nếu không, cậu ấy sẽ tiết lộ nội dung....mình đã đồng ý....nhưng về sau mọi chuyện càng trở nên rắc rối hơn khi Huy thích mình thật..

Phong sững sờ ngồi xuống và nhìn tôi.

-Hằng đã thích mình à?

-uh.

-Lúc nào?

-Năm lớp 10, lúc cậu sửa xe ỉnh ấy, mình đã có ấn tượng tốt về cậu.

-Thực ra...

Mặt Phong cũng đỏ lên :

-Hồi đó mình cũng thích Hằng rồi nhưng mà mình không dám nói..mình nghĩ chắc gì Hằng đã thích mình...

Im lặng....tôi và Phong cúi mặt xuống ngó chăm chăm vào 2 tách cafe trên bàn...lòng tối rồi bởi vô cùng...Hóa ra Phong cũng thích tôi sao?...nhưng mà kì thiệt, nếu là trước đây thì tôi phải sung sướng và hạnh phúc lắm ..nhưng sao giờ đây cái cảm giác đó lại phọt phọt thể này nhỉ?...chính tôi cũng không hiểu được mình đang nghĩ gì nữa...

-Vậy chúng ta bắt đầu lại nhé??

Phong nhìn tôi nói dịu dàng :

-Hằng sẽ làm bạn gái mình chứ?

Phong chờ đợi câu trả lời của tôi....và tôi gật đầu...

Tôi chẳng hiểu cái cảm giác thoáng qua hồi nãy có nghĩa là gì....nhưng tôi cố gắng dẹp nó qua 1 bên , vì dù sao tôi cũng đã thích Phong rồi mà...

12. Chương 12

Tối hôm đó, bên hồ Tây.

-Đêm hôm thanh tịnh gọi con người ta ra đây làm gì vậy?

Huy nhìn tôi thắc mắc hỏi...còn tôi, tôi đứng khoanh tay, bậm môi nói:

-Huy này, tôi nói với Phong mọi chuyện rồi..

-Gì?

-Mình đã nói với Phong mọi chuyện..chuyện sổ heo Boo...sự thật về chuyện cặp bồ..

Mặt Huy hơi tái đi...và hần hỏi bằng giọng bồn chồn :

-Thế hẳn bảo sao?

-Ồ..cậu ấy bảo là cậu ấy cũng thích tôi..cậu ấy tỏ ý muốn tôi làm bạn gái cậu ấy.

Nghe đến đó Huy sững sờ...Mặt tối sầm lại....mãi một lúc sau, cậu ấy nói bằng giọng cay đắng:

-Huy cá là Hằng sướng lắm nhỉ? Hằng đồng ý?

-Ờ thì...Tôi thích Phong lâu lắm rồi mà..

Rồi cúi gầm mặt xuống đất, tôi nói :

-Hơn nữa tôi thấy mệt mỗi khi mang mác “Bồ Huy” lắm, tôi cảm thấy chịu áp lực rất nhiều...

Im lặng, chỉ còn tiếng gió thổi xào xạc...tôi rút trong túi ra lấy chiếc IPOD và dúi nó vào tay Huy:

-Huy ỉnh trả lại...mình không đáng để cầm nó.

Nhận lấy chiếc Ipod từ tay tôi..Huy chăm chăm nhìn nó, cười khẩy rồi quăng mạnh nó xuống mặt hồ và quay lưng bỏ đi, không nói thêm tiếng nào cả..

Chỉ còn mình tôi đứng đó...1 mình cô đơn và lạnh lẽo....tôi không hiểu tại sao khi thấy Huy quay lưng lại phía mình tôi cảm thấy hụt hẫng, đau nhói ở tim..và đến khi đưa tay lên mặt., tôi chạm phải những giọt

nước mắt nóng hổi của mình....Tôi khóc sao? tôi đã khóc vì Huy sao?...tôi không ngờ đến 1 ngày tôi phải nhỏ nước mắt vì hân....ai làm ơn giải thích điều này là sao? tình cảm tôi dành cho Huy thật sự là thế nào...tại sao tôi lại hoang mang, hoảng loạn và rối bời thế này kia chứ.???

Sáng hôm sau, tôi đến lớp, trải qua một đêm vô cùng mệt mỏi về những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm qua, tôi thật sự chẳng còn muốn nghĩ gì nữa... tôi phải đối mặt với chuyện này ra sao đây???

- Hằng ơi!

Hình như là tiếng của Phong, tôi quay người lại, đúng Phong thật, tôi cảm thấy bối rối quá ... thật sự tôi hok biết phải nói gì với Phong bây giờ...

- Hi Phong, Phong ăn sáng chưa ? – Tôi đáp.

- Phong ăn rồi Hằng à! Mà sao mắt Hằng thâm quầng lên thế kia, tối qua Hằng hok ngủ hay sao vậy, hình như mắt Hằng đỏ ...

- Hằng không sao đâu, Phong đừng để ý ^^ ! – Tôi cố giấu đi cảm xúc lúc này, nó nghèn nghẹn trong cổ tôi ... tôi không muốn bật khóc trước mặt Phong như thế này, tại sao hôm nay tôi lại dễ khóc được như thế nhỉ, tôi hok hiểu cái gì đang xảy ra với mình nữa.

- Thật chứ? – Phong cúi xuống nhìn tôi đầy vẻ quan tâm - Nếu có chuyện gì thì Hằng phải nói với Phong đấy, Hằng hứa đi !

- Ừm ... - Tôi ậm ừ. - Hằng hứa! - Rồi cười gượng gạo với Phong.

- Thôi mình cùng vào lớp đi kéo muộn Hằng ^^!

- Ừ Hằng quên mất, sr Phong nhé!

- Không sao mà!

Rồi Phong nắm tay tôi, cái nắm tay thật ấm áp, nhất là vào lúc trời đang giao mùa thế này, nhưng sao tôi cảm thấy lòng lạnh giá khi thiếu vắng một nụ cười của ai đó, nó đã quá quen với tôi, sao hôm nay tôi hok thấy nụ cười đó... trông vắng quá!

Chợt ... Có một cánh tay khác giật mạnh tay tôi ra khỏi tay Phong, Huy à...?

- Huy nghĩ kỹ rồi - Huy dẫn giọng với tôi - Huy sẽ hok từ bỏ chuyện này đâu, Hằng đừng tưởng Hằng muốn quyết định như thế là sẽ làm Huy nản lòng! - Còn Phong, tôi với cậu từ bây giờ sẽ khác, cậu nhớ đấy, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cậu !

Tôi cảm thấy hơi run khi nghe Huy nói thế, trời ơi, tại sao mọi chuyện lại như thế này, giá như hôm đó tôi hok đưa thư hộ cái Thảo, thà tôi cứ mặc kệ nó...Giá như tôi hok bắt cần làm rơi quyển sách Heo Boo để nó rơi vào tay Huy, mọi chuyện sẽ chẳng thế này, và tôi + Phong sẽ có một Happy Endding...!

- ...Huy à, bỏ tay tôi ra đi >..

- Huy buông tôi ra đi Phong đến rồi kìa, tôi không muốn bị Phong bắt gặp khi đang như thế này, Huy có bỏ ra không thì bảo... - Chưa kịp nói hết câu thì...

Hằng đã nói với Phong hết mọi chuyện..và đáng ghét, hân cũng thích con nhỏ đó....thế là hết, tôi đã thật sự hết hy vọng rồi.

Chán thiết, trước đây dù Hằng không thích tôi nhưng tôi vẫn không từ bỏ hy vọng vì tôi nghĩ chắc gì Phong đã thích nhỏ...nhưng giờ đây khi mọi chuyện đã rõ ràng thì tôi phải bỏ cuộc thôi....tôi không thích phải van nài tình cảm..lòng tự trọng không cho phép tôi làm điều đó...nhưng tôi đau, tôi thất vọng ghê gớm.

Tôi đã xé nát quyển sổ khốn kiếp đó, tôi ghét cay ghét đắng những lời tâm sự vớ vẩn, những mơ mộng hão huyền của Hằng với Phong, tôi đập tan các bức tượng mà 2 đứa đã tô chung mà 1 thời tôi nâng niu như báu vật..

Giờ đây, tôi muốn, tôi ngàn lần muốn quên, muốn loại khỏi óc toàn bộ những hình ảnh, kỉ niệm về con nhỏ đó, tôi không muốn phải đau, phải nát óc vì nó nữa. Tôi muốn được trở lại là tôi - 1 thằng cao ngạo, chỉ

biết đến bản thân của ngày trước nhưng điều đó là vô cùng khó khăn vì từ lâu con nhỏ đó đã trở thành người quan trọng nhất đối với tôi rồi.

Hằng:

Tôi đã cặp với Phong được 4 tuần..cậu ấy đối xử với tôi rất tốt...luôn bảo vệ tôi trước những lời bàn tán xì xào của đám đông về vụ chia tay nổi đình nổi đám với Huy..

Nhiều đứa con gái mừng ra mặt về vụ này..như Thảo chẳng hạn..nó đang lên một kế hoạch để lừa dối Huy nhưng xem ra chưa đâu vào đâu cả.

Còn Huy nữa, hẳn khác trước rất nhiều....hắn ăn chơi, quậy phá kinh khủng hơn trước và cũng dần dần trở nên lảm lì, ít nói, khó gần với mọi người hơn..

Và tôi nữa...trước đây khi ở bên cạnh Huy thì tôi lại ghét hắn và tỏ ra quan tâm đến Phong nhưng giờ đây khi đã ở bên cạnh Phong rồi, thì đầu óc tôi lúc nào cũng ong ong nghĩ về hắn..về những kỉ niệm của 2 đứa...: lúc ăn kem, lúc tô tượng, nụ hôn cướp giật, cái buổi đi xem phim chẳng lãng mạn nhưng đầy ấn tượng..và cả lúc hắn cõng tôi trên lưng và nói lảm nhảm nhà lảm nhảm nữa.

Tôi đã biết tất cả những điều đó có nghĩa là gì..là tôi thích Huy, đúng, người tôi thật sự thích chỉ có thể là hắn..còn với Phong đó là ngưỡng mộ mà tôi đã lầm tưởng là tình yêu..

Nhưng giờ đây nhận ra điều đó thì sao kia chứ...chẳng có ích gì nữa hết, tôi đã làm tổn thương Huy, đã làm đau cậu ấy...chúng tôi giờ không thể vui vẻ, vô tư cười đùa đầu khẩu như trước được nữa... tất cả những cái đó đối với tôi giờ là kỉ niệm...phải, kỉ niệm mà thôi.

-Hằng này, mình chia tay nhé.

Phong nói khi 2 đứa uống cafe với nhau...và tôi ngược lên nhìn cậu ấy..

-À..

Phong khẽ cười:

-Vì Hằng đâu có còn thích mình nữa...Hằng biết đấy, nếu Hằng thật sự thích mình thì mình sẽ cố hết sức luôn làm cho Hằng vui vẻ, hạnh phúc, chẳng bao giờ phải khóc....nhưng...thật tiếc..người Hằng thích giờ đây đâu phải là mình mà là Huy, đúng không?

Im lặng, tôi cảm thấy mắt mình cay cay vì những lời Phong nói:

-Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

-Có thể mình sẽ buồn...nhưng mà không sao, rồi mình sẽ quên được thôi...còn Hằng, Hằng hãy sống thật với tình cảm của mình đi, hãy quay lại với Huy, ông ấy vẫn thích Hằng lắm.

-Quay lại?

Tôi lặp lại và lắc đầu:

-Đâu thể được...mọi chuyện giờ đây đã không còn như trước rồi Phong ạ...giờ mình mệt lắm, mình chẳng còn muốn dính gì vào chuyện tình cảm cả.

Tôi nói và oà lên khóc...Phong nhẹ nhàng đưa khăn tay cho tôi hết như Huy dạo nào..và giờ đây, tôi cảm thấy biết ơn cậu ấy rất nhiều vì cậu ấy đã không nói gì và để yên cho tôi khóc.

-Bà đã ổn thật sự chưa?

Hoa hỏi khi 2 đứa đang ngồi ôn bài trong thư viện.

-Ổn mà..

Tôi cố gắng mỉm cười và lảng tránh ánh mắt của nó bằng cách lôi ra 1 cuốn sách và cầm đầu, vờ đọc..

-Bà có biết là bà đang cầm sách ngược không?

Hoa nhìn tôi cười nói...hic...giờ tôi mới nhận ra là mình cầm ngược thiệt..

-Dạo trước cứ nghĩ bà thích Phong nên tui mới xúi bà nói sự thật, ai ngờ bà lại quay sang thích Huy...

Hoa vừa nói vừa thở dài.

-Đừng có nhắc đến tên đó được không.

Tôi cau có nói...tệ thiệt, tôi đang cố quên hẳn thì tự dưng con Hoa lại lôi ra...

-Được rồi.

Nó tắc lưỡi:

-Nhưng mà Huy sắp đi du học rồi, tuần sau là cậu ấy bay.

-Cái gì?

Tôi kêu lên kinh ngạc:

-Chứ sao nữa?

Nó trở mặt nhìn tôi:

-Cả trường đang xôn xao việc này đây

Tôi lặng người đi vì những lời Hoa nói...đó là sự thực sao? Huy sẽ đi á?...Tại sao? Tại sao hẳn lại đi 1 cách vội vã như vậy kia chứ...

Thế là từ nay tôi sẽ không được nhìn thấy nụ cười, ánh mắt, được nghe giọng nói của hắn nữa.....Nhưng như thế cũng tốt, ở trong 1 môi trường mới hẳn sẽ có khối việc phải làm và sẽ quên được tôi, quên được con nhỏ ngốc nghếch đã làm tổn thương hắn..và hẳn sẽ tìm được tình yêu mới của mình...người đó chắc sẽ hơn tôi gấp trăm lần và thật lòng yêu hắn...

-Bà khóc đấy à?

Hoa nhìn tôi lo lắng hỏi..

-Đâu có bụi bay vào mắt ấy mà.

Tôi dụi dụi mắt đánh trống lảng....nhưng Hoa cứ nhìn tôi là lạ..

-Thôi tôi về trước đây.

Tôi nói và vớ lấy cặp sách rồi chạy thật nhanh ra khỏi thư viện..vì tôi ghét cách nhìn của Hoa, ánh mắt sắc sảo của nó luôn nhìn thẳng vào đối phương và làm họ bộc lộ ra điều họ muốn che giấu..

Lúc chạy ngang qua hành lang, tôi bắt gặp Huy...1 thoáng ngấp ngừng rồi 2 đứa lướt qua nhau như 2 người xa lạ....Tôi đã cố tỏ ra lạnh lùng, làm mặt lơ nhát có thể nhưng sự thực là tôi muốn, muốn nói chuyện với cậu ấy, muốn bảo rằng cậu ấy đừng đi....thật là mệt mỗi khi trái tim tôi lại mâu thuẫn với lí trí của tôi như thế này...

Hoa:

Cái con bạn ngốc nghếch của tôi đã chạy ra ngoài rồi...Đồ ngốc, người nó yêu sắp sửa đi xuất khẩu lao động..ô nhầm...xuất ngoại để du học..thế mà nó lại tránh né, không chịu nói sự thật với cậu ta...tệ thiệt, con ngốc đó không hiểu là mình đã, đang và sẽ mất cái gì đâu...

-Bà thấy Hằng đâu không?

Đó là Phong...bồ...à, bồ cũ của Hằng..tôi biết cậu ấy qua 1 lớp học thêm toán lớp 10..và cách đây 3-4 tuần chúng tôi trở nên khá là thân với nhau..

-Bà ấy vừa mới chạy ra ngoài rồi...ngồi xuống đi.

Tôi kéo ghế ra cho cậu ấy ngồi:

-Nghe Hằng bảo 2 người chia tay..trời ơi, thật không ngờ ông là 1 người cao thượng trong tình yêu như vậy.

Giọng cậu ta trầm ngâm:

-Có gì đâu, tôi chỉ thấy đơn giản là Hằng không còn thích tôi nữa, mà là thích Huy nên tôi chủ động chia tay để mong Hằng được hạnh phúc..

-Nhưng cái con đó lại không muốn hạnh phúc mới kì chứ..mà đầu tuần sau là Huy bay rồi..từ đây đến đó chỉ còn 3-4 ngày thôi à..

-Uh, vì thế tôi định kiếm Hằng để bảo cô ấy cần nói gì, cần làm gì thì hãy nói và làm ngay đi, kẻo không ân hận mãi mãi.

-Mệt với nó thật.

Tôi ôm đầu chán nản...đột nhiên 1 ý nghĩ loé lên trong bộ óc đầy sự sáng tạo của tôi:

-Phong này, tại sao ta không giúp Hằng và Huy quay lại với nhau nhỉ?

-Bằng cách nào?

Cậu ta nhìn tôi nghi hoặc.

-À...bạn mình sẽ.....

13. Chương 13: Chương Cuối

Hằng:

Hôm nay là chủ nhật..nghe nói ngày mai Huy sẽ bay..nghĩ đến đó tôi cảm thấy lòng buồn vô hạn..nhưng..như thể cũng tốt...thời gian sẽ làm vơi đi mọi nỗi buồn, nỗi đau.

Sau khi lang thang ở khu tô tượng của nhà sách, nhìn ngắm lại nơi mà 2 đứa vừa sáng tạo nghệ thuật vừa cãi nhau ôm tôi...tôi chạy xuống khu vực sách và quà lưu niệm để tìm 1 bộ sách ưng ý cho thằng em họ tôi...ngày mai là sinh nhật nó mà..

Và sau 1h đồng hồ tìm kiếm tôi đã tìm được 1 món quà ưng ý...đó chính là quyển sách với tựa đề “từ cậu bé đến người đàn ông”...hy vọng nó có thể giúp cho thằng em đang tuổi lớn của tôi biết nhiều điều.

“Lê đôi bàn chân bước đi trên con phố dài”

Đó là nhạc chuông mới của tôi...là số máy của con Hoa, có chuyện gì vậy nhỉ?

Nó nói 1 hơi rồi cúp máy cáu rộp...Tôi chẳng hiểu gì cả...nhưng mùi thui...cứ đến, chắc là phải đặc biệt lắm nên nó mới gọi như vậy...

Nhà nó kia rồi, căn nhỏ 2 tầng được sơn màu hồng, nằm lọt thỏm giữa 2 ngôi nhà to tướng.

sau khi dắt xe vào sân, tôi đóng cổng 1 cách cẩn thận và vớ tay lấy cuốn sách trước giỏ xe, tôi đi vào nhà...

Phòng nó nằm ở trên tầng 2..tôi đẩy cửa bước vào và quay người thật nhanh, 1 tay để vịn nắm đấm cửa,tay kia chìa ngược ra đằng sau...

-Bà coi tôi mới mua cuốn sách hay không?

Rồi tôi toe toét cười quay lại:

-Bất ngờ chứ.....OÁI.

Tôi hét lên vì trước mặt tôi bây giờ không phải là Hoa mà là Huy...hắn làm tôi hoảng đến độ đánh rơi cuốn sách xuống sàn nhà...

Huy cúi xuống cầm cuốn sách lên:

-Từ cậu bé đến người đàn ông..

Rồi hắn lật thêm mấy trang.

-Các yếu tố ảnh hưởng đến học môn sinh dục nam..chà ,hay thiệt

Tôi giật phắt cuốn sách trên tay hắn và mặt đỏ rần lên vì ngượng....mãi một lúc sau tôi mới nói ấp úng:

-Cậu..cậu....đến đây làm gì vậy?

-Phong bảo Hằng có chuyện cần nói với tôi

Hắn nhún vai nói

Cái con Hoa mắc dịch và cả Phong nữa...2 người này đang cấu kết với nhau làm cái gì thế không biết.

-Hằng có chuyện gì muốn nói thì nói đi..mai tôi bay rồi.

Huy nhìn tôi dò hỏi.

-À..ờ..

Thực ra tôi có nhiều điều muốn nói lắm chứ..nhưng không hiểu sao trước mặt Huy, tôi lại phát ngôn thế này:

-Mình chỉ muốn...muốn nói..ơ...trong thời gian ở nước ngoài....chắc thức ăn có lạ bụng...Huy nên mang theo...ơ...thuốc...đúng...thuốc becberin....để...để đề phòng.

-Cám ơn vì gợi ý nhé.

Giọng Huy đánh lại...còn tôi thì lùi về phía sau, vịn nắm đấm cửa để chuẩn bị chuồn ra ngoài....nhưng...sao không được thế này? ĐỒ CHẾT TIẾT, NÓ KHÓA NGOÀI RỒI.

-Có chuyện gì à?

Huy nhìn tôi hỏi.

-À...không có gì.

Tôi lắc lắc đầu, rồi đột nhiên 1 câu hỏi vọt ra khỏi miệng lúc nào mà tôi không hay biết:

-Cậu đi chừng mấy năm vậy?

-.khoảng..5-6 năm gì đó.

-Thế à...chúc...cậu may mắn nhé!

Tôi gượng gạo nói...chợt Huy hỏi:

-Nghe Phong bảo 2 người chia tay rồi? Tại sao vậy.

-Ờ..vì..

Đang lúng túng vì không biết sẽ phải nói thế nào thì tôi nghe tiếng con Hoa đang ông ổng hát ở bên ngoài :

-TẠI SAO YÊU NHAU KHÔNG ĐẾN ĐƯỢC VỚI NHAU, ĐỂ GIỜ ĐÂY 2 TA PHẢI KHỔ ĐAU...MÀ SAO KHÔNG THỂ THA THỨ CHO NHAU 1 LẦN.

Trời ạ, lại còn thế nữa chứ...con điên, nó không hiểu nó đang làm tôi ra sao, đẩy tôi vào hoàn cảnh khó xử thế nào đâu.

-Hằng nói đi

Huy giục.

Tôi bặm môi, vịn vèo đôi bàn tay:

-Vì....vì...tôi không còn thích cậu ấy nữa.

-Vậy người Hằng thực sự thích là ai?

Huy vẫn không chịu buông tha.

Có nên nói không nhỉ? Có nên thú nhận đó là người đứng trước mặt tôi sau khi đã làm cậu ấy tổn thương rất nhiều không?

-Bộ nói ra điều đó khó lắm sao hả Hằng?

Huy thở dài , ngồi xuống giường và nói:

-Mà thôi....tôi cũng chẳng muốn hy vọng về việc Hằng có chút tình cảm với tôi để rồi phải ôm lấy thật vọng nữa...Hằng có bao giờ quan tâm đến tôi đâu mà..Bây giờ, nói đại rủi tôi mà chết thì Hằng cũng chẳng chút bận lòng.

Tôi lặng người đi vì những lời hằn nói...Tôi không thể kiềm lòng được nữa..quên mất cả việc làm chủ bản thân, tôi nói trong nước mắt:

-Sao cậu lại bảo tôi không có tình cảm với cậu...cậu có biết khi cậu đi tôi đã thấy hụt hẫng kinh khủng, những ngày tiếp theo đó tôi sống trong chán chường, hoang mang kinh khủng....cậu biết không? Tôi chia tay với cậu không hẳn vì khi đó tôi thích Phong mà vì...tôi...tôi thấy mình thua xa cậu mọi thứ, cả trường đều nói như vậy cả....

Tôi vừa nói vừa khóc tức tưởi...Huy tiến đến, rút trong túi quần ra chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi:

-Thôi nín đi...đừng khóc nữa..kéo cặp mắt mí lặn dễ thương lại sưng vù lên bây giờ..

-Huy à...tôi muốn nói người tôi thích là cậu..là cậu...

-Thôi, tôi biết rồi...biết rồi...đừng khóc nữa.

Huy ôm tôi vào lòng dỗ dành:

-Phong đã nói với tôi tất cả, nhưng tôi lại muốn Hằng tự nói ra điều đó thôi...

Tôi ngước mắt lên, nhìn hấn ngạc nhiên:

-Phong đã nói?

-Uh..

Tôi đẩy mạnh hấn ra:

-Vậy mà cậu lại còn nói được những lời như vậy sao? Gì mà chẳng bận tâm dù cậu chết. cậu... cậu...
tôi thôi khóc và hét lên bực bội.

-Sorry , sorry được chưa...?

Huy nhăn nhó nói

-Không có sorry gì cả.

Giọng tôi cau có.

-Vậy, sorry, i love you nhé.

-Tôi không có đùa.

-Thì baby, sorry i love you vậy.

Tôi phì cười...Chắc, công nhận bộ dạng hấn lúc này dễ thương thiệt...À, mà đúng rồi, tôi còn một câu muốn hỏi hấn nữa:

-Huy này, tại sao cậu lại đi du học 1 cách đột ngột vậy?

-Vì...

Hấn gãi đầu...

-Bố mẹ đã có ý định cho tôi đi du học từ năm lớp 10 kia.....nhưng tôi không thích...Rồi sau khi chia tay với Hằng, tôi chán nản với mọi thứ và quyết định chọn giải pháp du học để quên...

Nói đến đó hấn im bặt.

-Vậy bây giờ tôi đã nói tôi thích Huy rồi, Huy có đi không?

Tôi nhìn hấn hy vọng.

-Xin lỗi.

Hấn thở dài:

-Mọi thủ tục đã làm xong, đâu thể trì hoãn được nữa.

Mặt tôi xụ xuống...vậy là đành nào Huy cũng sẽ đi, mà là đi mấy năm...chắc gì cậu ấy đã...

-Hằng này.

Huy cầm lấy tay tôi:

-Nhưng mà Huy hứa....Huy hứa sẽ trở về mà..

Tôi vẫn im lặng.

-Hằng tin tôi chứ?

-Ờ...Thì...

-Hằng có 2 phương án để lựa chọn: phương án 1, nếu tin tôi, Hằng hãy hôn vào má phải...ờ...sẽ được khuyến mãi 1 cái kẹo mút....còn nếu không tin thì sẽ thực hiện phương án 2..hôn vào má trái....nhưng mà...tôi nói trước là tôi sẽ véo Hằng rõ đau đấy.

Tôi lườm hấn 1 cái sắc lẻm...con trai gì mà ranh, nhìn mặt mắt cảm tình...nhưng thôi được, tôi nhượng người lên và hôn vào má phải của hấn...lần đầu tiên mi con trai nên tôi run và ngượng kinh khủng...

Cửa đột nhiên bật mở, Hoa và Phong bước vào...nhìn thấy tôi mi Huy, Hoa đưa tay lên che mặt:

-Trời ơi...phím cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Còn Phong thì nhìn tôi nở 1 nụ cười...

Huy tiến đến gần cậu ấy, hấn gỡ đầu, gỡ tai..lúng túng nói:

-Cám ơn ông nhiều nhé...xin lỗi vì tôi đã nhiều lần vô cớ gây sự với ông...tôi trẻ con quá..

-Không sao đâu.

-Vậy chúng ta làm bạn nhé..

-Uh, là bạn.

Rồi 2 thằng con trai bắt tay nhau thật thân thiện...trước cảnh tượng đó, tôi và Hoa nhìn nhau toe toét cười, mắt long lanh niềm vui và hạnh phúc.

Đã có 1 bài thơ nói về tình yêu tuổi teen, tuổi học trò thế này :

Tình yêu học trò như me chua ngọt

Tình yêu học trò như lá còn xanh.

Yêu cho nhau để ngày tháng qua nhanh.

Rồi một hôm ngỡ ngàng không quen biết..

Nhưng không hấn mọi tình yêu tuổi teen đều kết thúc như vậy...như tình yêu của tôi và Huy...cãi cọ có, vui buồn có, đau khổ, chia ly, dừng dừng, lạnh lùng cũng có...nhưng cuối cùng dưới sự giúp đỡ của những người bạn tốt, chúng tôi lại trở về bên nhau, nắm tay nhau nhìn về phía cuối chân. trời...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tuoi-teen>